

«Από τη στάση
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριαδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ - ΤΗΛ. 4928007

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 1 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1986

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 13

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΓΙΑ ΤΑ «ΠΡΟΕΔΡΙΚΑ»

Η τελευταία αρθρογραφία γύρω από το ζήτημα της καθάρσεως του Καραμανλή το Μάρτη του '85 έφερε σε φως ένα τμήμα από τους σκοτεινούς Παπανδρέους χειρισμούς. Αποδεικνύεται τώρα καθαρά αυτό που είχαμε γράψει στο δεύτερο φύλλο της εφημερίδας μας ότι το χτύπημα του Καραμανλή ήταν από τα δεξιά. Όχι μόνο από την πλευρά της διαδικασίας αλλά και από την άποψη του ίδιου του χαρακτήρα της διαδοχής.

Στην πραγματικότητα ο Παπανδρέου δεν επέδωκε να ανεβεί στην προεδρία κάποια δημοκρατική προσωπικότητα, ώστε να ασκήσει ανεμπόδιστα μια υποτιθέμενη προοδευτική πολιτική. Ήθελε απλά να εξουδετερώσει την Καραμανλική προεδρία. Κι αυτό, όπως έχουμε γράψει επανειλημμένα, για να εξουδετερώσει ένα μεγάλο πολιτικό παράγοντα του δυτικού ιμπεριαλισμού, που ακόμα κάλυπτε ένα σημαντικό πόστο εξουσίας.

Αρα ο επόμενος πρόεδρος θα μπορούσε να είναι ο οποιοσδήποτε που θα διέθετε ένα μέτρο κύρους σαν πρόσωπο δίχως να έχει πραγματική πολιτική δύναμη.

Όλα τα πρόσωπα που βολιδοσκοπήθηκαν από το ΠΑΣΟΚ γι' αυτό το ρόλο συγκέντρωναν αυτά τα δύο χαρακτηριστικά. Επρόκειτο για ασήμαντες γέφυρες, για απλά πολιτικά προσχήματα, για μεταβατικούς λαθρόβιους ενός χριστού θεομού. Δεν θα είχαμε δηλαδή στην προεδρία έναν αντίστοιχο επίπεδο πολιτικό αντίπαλο του Καραμανλή, αλλά δεν θα είχαμε πρόεδρο. Μια πλευρά της πρόσφατης αναθεώρησης του συντάγματος είναι ακριβώς αυτή: να κατεβεί ο θεσμός της προεδρίας στο επίπεδο του σημερινού προέδρου, που έχει άλλωστε αρχίσει να γίνεται ενοχλητικός καθώς, νομίζοντας ότι άποιος κατοικεί σ' ένα παλάτι είναι βασιλιάς, άρχισε να έχει απόψεις και μάλιστα στο πιο κρίσιμο ζήτημα, στο ζήτημα δηλαδή των σχέσεων της κυβέρνησης με το σοσιαλ-ιμπεριαλισμό.

Μερικοί, ευφείς, παρατηρητές των πολιτικών εξελίξεων ιδιαίτερα οι ρεβιζιονιστές προσπαθούν να ανασκευάσουν τη θέση ότι το χτύπημα του Καραμανλή ήταν ένα χτύπημα ενάντια στην παλιά δεξιά και προσπαθούν να αξιοποιήσουν την υποψηφιότητα Κανελλόπουλου.

Όμως αυτό που χαρακτηρίζει τον Κανελλόπουλο είναι σε αντίθεση μάλιστα και με τους υπόλοιπους βολιδοσκοπιμένους η πιο έντονη σύμπτωση του με τη νέα δεξιά ιδιαίτερα η στάση του σαν ενδιάμεσο ανάμεσα στις υπερδυνάμεις.

Ακόμα προσπαθούν τέτοιου είδους αναλύτες να χρησιμοποιήσουν την αντίθεση Μητσοτάκη - Καραμανλή σ' όλη αυτή τη βρώμικη ιστορία για να βγάλουν το συμπέρασμα μιας δήθεν βαθύτερης συναίνεσης με το ΠΑΣΟΚ που εκφράζεται με τον κοινό αντι-Καραμανλισμό τους. Όμως μάταια.

Η σύγκρουση Μητσοτάκη - Καραμανλή είχε στη βάση της ακριβώς τη διαφορετική στάση του καθ' ενός από αυτούς απέναντι στο ΠΑΣΟΚ. Ο Μητσοτάκης ήταν ο εκφραστής της μετωπικής σύγκρουσης με το ΠΑΣΟΚ σαν εκφραστής της αμερικανικής γραμμής. Ήταν αντίθετος με τον Καραμανλή ακριβώς στο βαθμό που αυτός έτρεφε τις αυταπάτες της συνένταξης με τον Παπανδρέου.

Γι' αυτό υποστήριξε ανοιχτά την προεδρία Καραμανλή μόνο την τελευταία στιγμή όταν ήταν πια σίγουρος ότι δεν θα τον ψηφίσει ο Παπανδρέου.

Αλλά τίποτα δεν αποδειχίνει το ανυπόστατο ενός τέτοιου ισχυρισμού δήθεν συναίνεσης Μητσοτάκη - Παπανδρέου όταν σήμερα ακριβώς στη βάση του αντιπασοκισμού είναι ενωμένη η Μητσοτάκικη με την Καραμανλική φράξια της Νέας Δημοκρατίας.

Πρέπει όλοι αυτοί οι παρατηρητές, όλοι οι λάτρεις της ισορροπίας, της πολιτικής σταθερότητας, της συναίνεσης να το πάρουν απόφαση: Έχουμε προ πολλού μπει στην εποχή της πολιτικής αστάθειας και της σύγκρουσης κόλπους της αστικής τάξης. Η ίδια η ανάπτυξη των βρώμικων παρασκήνιων που ανοίξαν την εποχή της νέας προεδρίας υπηρετεί ακριβώς τους σκοπούς του ανελέητου πόλεμου που έχει ξεσπάσει ανάμεσα στα δύο μεγάλα κομμάτια της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ

• Η κρίση της θεωρίας του φευτοΚΚΕ για τον κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό

Μέρος Γ'

ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

• «Εθνικό σόστημα υγείας»: Μια μεγάλη απάτη

ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ

Όταν η ΟΑΚΚΕ στην ιδρυτική της διακήρυξη εδώ και 6 μήνες πρόβαλε στην πολιτική της ανάλυση σαν βασικό παράγοντα στις πολιτικές εξελίξεις της χώρας μας την θέση ότι η παπαντρεϊκή κλίκα ακολουθεί φιλο-ρώσικη πολιτική, τότε εκτός από τους δέσμους της γραμμής του ψευτο-ΚΚΕ και σε αρκετούς καλόπιστους και σουδερκείς ανθρώπους δεν ήταν εύκολο να παραδεχτούν την ορθότητα της.

Σ' αυτό το δίστασμα ωστόσο και οι πιο δύσπιστοι από τους ανθρώπους που παρακολούθησαν την ΟΑΚΚΕ έχουν αρχίσει να πείθονται για την ορθότητα αυτής της θέσης.

Τα γεγονότα των τελευταίων ημερών ωστόσο επιβεβαιώνουν αυτήν την θέση με τον πιο έντονο τρόπο. Και όχι μόνον αυτήν επιβεβαιώνουν την αντίληψη μας ότι η χό-

Αν αυτά συνέβαιναν με μια ξενοδόχο/η, δεξιά, και κομπλεξική αστική τάξη σαν την ελληνική, που ουσιαστικά γεννήθηκε και μεγάλωσε κάτω από τις στεραιότητες των ισχυρών της γης σε κάθε εποχή, το αποτέλεσμα είναι ένα εκρηχτικό μίσος που εγγράται μελλοντικές συμφορές όσο δεν προβάλλει ορμητικά στο προσκήνιο η μόνη αξία, πατριωτική, δημοκρατική και εθνική δύναμη αυτής της κοινωνίας, η εργατική τάξη κι ο εργαζόμενος λαός.

Μέχρι αυτή τη στιγμή τις μοίρες της χώρας μας χειρίζεται αυτή η αστική τάξη και πιο συγκεκριμένα το τμήμα της εκείνου που διναμόνει τους δέσμους του γοργά με την ανεργούμενη υπερδύναμη, την Ρωσία.

Όμως μια τέτοια πρόσδεση δεν σημαίνει καθόλου ανεπίσημη απομάκρυνση από τις ΗΠΑ, δεν σημαίνει ότι μόνο ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός είναι πρόβλημα για το λαό μας. Αντίθετα σημαίνει λασσαμένη πίστη, επέμβαση, εκβιασμό από την αμερικανική υπερδύναμη. Σημαίνει διάσπαση της αστικής τάξης, σημαίνει κίνδυνο πόλεμου με την Τουρκία για λογαριασμό των υπερδυνάμεων.

Όμως πάνω απ' όλα μας βιάζει να παρακολουθήσουμε και να κατανοήσουμε τις εξελίξεις.

ΟΥΑ-Ι-ΤΧΕΝΤ ΚΑΙ ΛΟΓΓΙΝΩΦ

Τι βλέπουμε τον τελευταίο καιρό; Βλέπουμε να προτομαίζονται μέσα σε στήθικες φανογενικές ημερίδες οι όροι της μελλοντικής συγκρούσεως.

Είναι μερικά γεγονότα σημαντικά από μόνο τους που όμως παράλληλα συμβαίνουν να συμπλεκούνται και να εμφανίζουν με εύκολο τρόπο το βάθος μιας αντίθεσης.

Τέτοια ήταν εκείνη η ημέρα που βρήκε στη χώρα μας δύο στελέχη των υπερδυνάμεων να συζητάνε με τον προθιπουργό. Ο Αμερικανός τιμολογός εξωτερικών Ουάιτχεντ κι ο ρώσος απεσταλμένος του Γκορμπατσόφ Λογγίνωφ.

Πολλοί επιφανειακοί παρατηρητές βιάστηκαν να πουν ότι η επίσκεψη Ουάιτχεντ εντάσσεται στα πλαίσια της εξομάλυνσης των ελληνοαμερικανικών σχέσεων κι ότι η επίσκεψη Λογγίνωφ ήταν μια έκτακτη εμφάνιση, σχετική με τις νέες προτάσεις Γκορμπατσόφ που δόθηκαν μακρινού με τη χώρα μας ρώσικου παράγοντα.

Ο Παπανδρέου μίλησε και με τους δύο. Μήπως συμφώνησε και με

τους δύο; Μήπως είναι το πολύ ένας ακροβατής που περπατάει σε τεντωμένο σχοινί;

Όχι, δεν είναι έτσι. Ο Παπανδρέου δεν μπορεί να κρύψει την αγάπη του για τη Ρωσία, όπως μεταμφιεσθεί και να κάνει, όπως ελιγμούς κι' αν δοκιμάσει. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι κάθε διπλο-πρόσωπος έχει πάντα το ένα πρόσωπο πραγματικό.

Ποιά είναι το πραγματικό πρόσωπο του Παπανδρέου;

Γι' άλλη μια φορά να δούμε ψάχνοντας τα γεγονότα. Πού κατέληξαν, σε ποιά πρακτικά αποτελέσματα ωδήγησαν οι επισκέψεις των εκπροσώπων των δύο υπερδυνάμεων στη χώρα μας;

Σ' ένα διπλό αποτέλεσμα. Πρώτο ο Αμερικανός έφυγε από την Ελλάδα με τον επίσημο, πολλαπλά επιβεβαιωμένο από κυβερνητικά χειρισμούς, χαρακτήρα του, ναυτή. Ο Ιδιος δε ο Αμερικανός επέμεινε φερόντας ότι ψεύτες είναι οι συνομιλητές του. Αυτή η συνάντηση δεν μπορεί να θάψει τις ελληνοαμερικανικές σχέσεις.

Δεύτερο: Ο ρώσος έφυγε αθόρυβα. Όμως ο Παπανδρέου με συνέπεια ανέλαβε να υποστηρίξει τον Καντάφι, ιδιαίτερα με το στόμα του Παπούλια, που ξεδιάντροπα έγραψε στα ευρωπαϊκά αεροδρόμια, αλλά και δηλώνοντας απεριφραστα ότι δεν θα επιτρέψει στους Αμερικανούς να χρησιμοποιήσουν τις βάσεις τους στην Ελλάδα ενάντια στον Καντάφι.

ρα μας όσο και περισσότερο εμπλέκεται στη δίνη του ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων ΗΠΑ και ΕΣΣΔ. Η θέση της χώρας μας συμβαίνει να συνδέεται μια σειρά από πλεονεκτήματα ζωτικής σημασίας για τα ηγεμονικά σχέδια μιας υπερδύναμης. Η Ελλάδα είναι ένα από τα κλειδιά του παγκόσμιου στρατηγικού χάρτη για δύο κύρια λόγους.

• Πρώτο γιατί ελέγχει μέσω του Αιγαίου, την έξοδο των στενών δηλαδή την έξοδο του ρώσικου στόλου στη Μεσόγειο.

• Δεύτερο είναι ότι αποτελεί γέφυρα της Δύσης προς τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής καθώς ιδιαίτερα μέσω της Κρήτης δεσπόζει στην Ανατολική Λεκάνη της Μεσογείου. Παράλληλα κι' ανεξάρτητα από τις θέλησεις οποιασδήποτε υπερδύναμης και αστικής τάξης είναι αδιάσπαστοι οι εθνικοί της δεσμοί με το αβύθιστο αεροπλανοφόρο της Μέσης Ανατολής, την Κύπρο.

ματώσει και την υποστήριξη του στην προσπάθεια του «6».

Η πατρίδα μας πρέπει να αισθάνεται περήφανε. Ο Ασσανί, ο Καντάφι, ο Μερκισοφ, είναι οι προθητές της ρώσικης πολιτικής στον γ' κόσμο, διασπαστές και σωβινοστές, όμως με γέλιο βοιτηγμένα στο αίμα. Ποσο ανεπαρκείς είναι αυτοί όταν συγκριθούν με τον πολιτικό δεξιότεχνο Παπανδρέου, που παριστάνει τον φιλοαμερικανικό συμπατριώτη της Ειρώπη, που παριστάνει τον φιλοαμερικανικό για ανά κερδίσει χρόνο, ενώ στο μεταξύ ξεσηκώνει τους πάντες εναντίον τους, που παριστάνει τον τριτοκοσμικό, ενώ δολιχάει για τη διασπαστική φιλοσοβιετική υποψηφιότητα του γ' κόσμου. Πώς να συγκριθούν με τον άνθρωπο που ανάμεσα σε δέκα φράξιες και άλλα τόσα ρεταίμα μέσα στο ίδιο του το κόμμα οικοδόμησε τη δικιά του μονοκρατορία, που παρέβλεψε την αντίσταση της φιλοδολιχικής παλιάς δεξιάς, που προτομαίζει μεθοδικά το φιλορώσικο μπλόκ εξουσίας στην Ελλάδα.

Αν δεν νοιώθουμε περηφάνεια για το ότι έχουμε ένα τέτοιο προθιπουργό τουλάχιστο μπορούμε να παρηγορηθούμε ότι ο άνθρωπος, που εξασπάζει όλη την Ελλάδα είναι σε θέση να εξασπάζει όλη την υδρόγειο. Ένα τέτοιο άνθρωπο χρειάζεται η Μέση για λεπτεπί-πολιτικές δουλειές για να αξιοποιεί κάθε συμπάθεια, κάθε άγνοια, κάθε ταλάνισση, κάθε ευδοκίμοτητα απέναντι στον ρώσικο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό σε παγκόσμια κλίμακα.

Η ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Είναι φυσικό λοιπόν, που ένας εντυχιώδης μέτριου βελιγενοίς σαν τον Κουτοδωγίωρα και την παρὰ του που σπηρίζαν και προώθησαν την παπαντρεϊκή κυριαρχία μέχρι τις αρχές της δεύτερης τετραετίας του ΠΑΣΟΚ, ήρθε η ώρα να «αποθωώσει» από τον καθηγητή.

Έτσι η σημερινή αιτιή της ιδιότυπης ιστορικής και σοβινοστικής φράξιας, η «Αιρινή», γαλιέται τόσο ένα μέρος από τους ανέμους, που και η ίδια έσπειρε την πολιτική ζοή. Πληρώνει τον ανταρχισμό της παπαντρεϊκής φράξιας. Και πληρώνει όχι για τον χυδαίο, σκανδαλώδη και λαϊκισμό της, για τον εξοργιστικό αντερρατισμό της, όχι για το προσωπικό χαρακτήρα των επθέσεων και την εμπάθεια της, αλλά και για το θρά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

Αυτό το τελευταίο ήταν κάτι κολό. Ανεξάρτητα από το γεγονός ότι ο Παπανδρέου δεν το έκανε επειδή είναι οπαδός της τριτοκοσμικής ανεξαρτησίας αλλά επειδή ακολουθεί φιλορώσικη πολιτική.

ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

Όμως το σπουδαιότερο είναι ότι μόλις φεύγει ο Λογγίνωφ ο Παπανδρέου παίρνει το αεροπλάνο για τις Ινδίες.

Οι Ινδίες είναι μεγάλη χώρα αλλά ο προθιπουργός της μικρό. Χρειάζεται ένας Παπανδρέου για να ξεσηκώσει να υποστηρίξει στα πλαίσια της «προτοβουλίας» των 6, το νέο σχέδιο του Γκορμπατσόφ. Η αιρήνη του Γκορμπατσόφ δεν είναι παρά η απομόνωση του αντιπάλου του Ρήγκον. Όπως υποστηρίζουμε κι' άλλες από την εποχή πριν τις συνομιλίες της Γενεύης, όλη η ρώσικη διπλωματία είναι αφοσιωμένη σ' ένα ζήτημα: πώς θα τακτοποιήσει ο πόλεμος των άστρων». Όλη η ρώσικη πολιτική στο ζήτημα της ειρήνης, δηλαδή του πόλεμου, βρέσκεται κεντραρισμένη σ' αυτό το σημείο.

Μέσα στους «6» ο Παπανδρέου είναι η συνεπής ρώσικη φωνή είναι ο σινοτιστής τους και ο πιο ένθερμος θιασώτης της Ρώσικης ειρήνης, και ανταμείβεται καλά γι' αυτό. Ενώ αφήνει τον Λογγίνωφ στην Αθήνα τον «υποδέχεται» στο Δελχί ο αντιπρόεδρος της ρώσικης κυβέρνησης Κονζετσόφ για να του μεταφέρει την εκτίμηση του Γκορ-

«ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΥΓΕΙΑΣ»: ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΑΤΗ ΛΑΪΚΗ ΥΓΕΙΑ: ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΓΚΗ

Με το άρθρο αυτό επιχειρείται μια διεύθυνση στα άδυνα, τα σκηνικά και τα σενάρια όλων των δρωμένων περί το Εθνικό Σύστημα Υγείας (ΕΣΥ) του ΠΑΣΟΚ. Στη συνέχεια ακολουθεί ένα περίγραμμα από βασικές κατευθύνσεις για έν απλήρες και φιλολαϊκό κοινωνικό σύστημα λαϊκής υγείας.

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πριν ακόμη γίνει κυβέρνηση, αλλά και μετά το 1981, το ΠΑΣΟΚ εξάγγειλε άλλοτε «μετά βαιών» και άλλοτε «μετά τυμπανοκρουστών» την «δορεάν, ίση και υψηλού επιπέδου παροχή υγείας στο λαό» ή «τα έτη υγείας» ή «την εφαρμογή του ΕΣΥ στην πράξη».

Φτάσαμε στο 1986. Ο λαός πηγαίνει στα νοσοκομεία και στα λοιπά κέντρα παροχής υγείας και φεύγοντας από κει —είτε χαμηλόφωνα, είτε προβληματισμένους ή αγανακτισμένους— σαν «σλόγκαν» επαναλαμβάνει το πασιγνωστό πλέον: «Η ίδια γεύση»!...

Παράλληλα όμως και συνεχώς εντονότερα μεστώνει στη συνείδησή του μια σειρά από ερωτήματα και διαπιστώσεις ότι «πώς θα βρούμε την υγεία μας» και ότι «επιτέλους κάποιος πρέπει να νοιαστούν και για μας, για τη ζωή και τη νυγεία μας».

2. ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙ-ΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ, ΤΗΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ

Από την αρχή της γέννησης του νέου ελληνικού κράτους η Ιατρική είχε και συνεχίζει να έχει έναν σαφή, καθορισμένο ρόλο. Ένας κοινωνικό ρόλο, που το έμπνεο παραγωγικό δυναμικό αντιμετωπίζεται σαν αντικείμενο, που η άρρωστη και χτυπημένη εργατική δύναμη πρέπει να μπαλωθεί, όσο το δυνατόν γρηγορότερα και ανεξάντητα το κράτος και τους εργοδότες, ώστε να ξαναμπει για τα καλά μέσα στην παραγωγική διαδικασία. Υψίστος στόχος ήταν και παραμένει —το κοινωνικό— παραγωγής κέρδους. Από εκεί και πέρα ο παράγοντας άνθρωπος έρχεται σε τρίτη ή τέταρτη... μοίρα, ανάλογα με τα περιουσιακά του στοιχεία και τις δυνατότητες να ξεπουληθεί και να χρεωθεί εφόρου ζωής αυτός και η οικογένειά του.

Πάνω σ' αυτό το πλαίσιο και μ' αυτόν τον ιδεολογικό προσανατολισμό οικοδομήθηκε το σύστημα παροχής υγείας στη χώρα μας. Ένα σύστημα παροχής υγείας, που χαρακτηρίζεται από δύο παράγοντες: Τον κρατικό τμήμα υγείας και τον ιδιωτικό ιατρικό ελευθεροπαραγωγισμό.

Το κρατικό σύστημα υγείας ήταν απόρροια της ανάπτυξης του ελληνικού κράτους και της ανάγκης να αντιμετωπιστούν στοιχειώδεις και ελεγχόμενα οι απαιτήσεις της παραγωγής και οι υγειονομικές δικαιοδικήσεις των εργαζομένων. Ομοίως όμως με τη στρεβλή ανάπτυξη του κράτους, οικοδομήθηκε στρεβλωμένα και το κρατικό σύστημα υγείας στη χώρα. Χαρακτηριστικό του ήταν και παραμένει, ότι είναι διάτρητο απ' τον παρασιτισμό του ελευθεροπαραγωγισμού.

Ο ελευθεροπαραγωγισμός αναπτύχθηκε και θέρμενε στη βάση της εμπειρευματοποίησης του μεγάλου ανθρώπινου δυναμικού για υγεία και ζωή και φυσικό πάντα στην αιθαιρεία και το ανεξέλεγκτο της ιατρικής εξουσίας που παρέχεται στον γνώστη —«παλιόντα»— γιατρό. Βασική όμως ιδιαιτερότητα του ιατρικού ελευθεροπαραγωγισμού ήταν και είναι ότι παρασιτεί αποκλειστικά σχεδόν πάνω στο κρατικό σύστημα υγείας και πάνω στο κρατικό πελατιακό πεδίο ανάπτυξης της δικής του ιδιωτικής πελατίας και στέβης.

Έτσι οτάσαμε στο σημείο να έχουμε μεν κρατικό σύστημα υγείας, συνολικά δομημένο, αλλά με σημαντικές ανεπάρκειες, με υπολειμματική, με αβάνταγη τον ιδιωτικό ιατρικό αποθησαυρισμό μέσα του και με τους αρρώστους τελικούς αποδέκτες όλης της εθελθίας, της ανεπάρκειας, της ταπεινότητας και καταπίεσης.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΓΙΑΤΡΟΙ. Αυτοί που επισκέπτονται για ελάχιστες ώρες τη μέρα το κρατικό σύστημα υγείας, που παίρνουν την πελατιακή «μερίδα του λέοντος», που μονοπωλούν αιτιαρχικά και εκβιαστικά τη γνώση, που μοιράζουν ειδικότητες στους πειθήνιους και υποταγμένους γιατρούς, αυτοί που βρίσκονται στην κορυφή της ιεραρχικής, επιστημονικής και κοινωνικής πυραμίδας. Οι μεγάλοι γιατροί, που θεοποιημένοι όντας, πείθουν και πειθαναγκάζουν επιστημονικό δυναμικό, ασθενείς και παράλληλα θησαυρίζουν ανεξέλεγκτα.

ΟΙ ΜΕΣΑΙΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ. Αυτοί με όλες τους τις διαφοροποιήσεις και ιδιαιτερότητες, που είτε ανέβηκαν στην κλίμακα στην εμφάνιση, εξουσία και την είνια, που απορρέει απ' το κόκκομα των μεγαλογιατρών, είτε κατασέραν να φουσκώσουν και εργαζόμενοι σκληρά κάτω απ' το κίνητρο του κέρδους σ' χονδράτα και άλλοτε από ανθρωπιστική αντίληψη ή ακόμη σπανιότερα, αλλά υπαρκτά, από αγάπη για την επιστήμη τους. Τελικά όμως ανεξάρτητα κινήτρων και προθέσεων είναι κοινή η αποδοχή μέχρι ανοχή τους σ' αυτή την κοινωνική —επιστημονική— κοινωνική διαστρωμάτωση και στο «ερό και άβατο» του ιατρικού ιερατείου. Πάντως γι' αυτή τους τη στάση αρμόβονται με γερά «κοψίδια» απ' το πτόμα του ασθενή. Δίνουν υποταγή και παίρνουν σεβαστή πελατία και επιστημονικούς τίτλους και γενικά αναπτύσσονται «καθ' εικόνα και καθ' ομοίωση» των αρχιερέων, των προπύτων τους, των μεγαλογιατρών.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΕΥΟΜΕΝΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ. Αυτοί είναι ο πρωτελευταίος τροχός όλης αυτής της ιεραρχικής και λειτουργικής δόμησης. Είναι οι «στοιχοί σύγγενεις», είναι αυτοί «που τραβούν κοιλιά», είναι οι «φορέλλιδες νέοι», που «αναλόγως των προσόντων τους» ή θα καταφέρουν να πατήσουν το ποδαράκι τους στην κλίμακα του ιερατείου ή θα πατούν στα όνειρά τους. Οι μικροί γιατροί, που για την απόκτηση ειδικότητας ή την ανεκρήση εργασίας είναι έρμια των θελήσεων των μεγαλογιατρών και των κάθε λογής μεσάιων συμβολατόρων τους. Είναι αυτοί που παράδει σήμερα ο «Ευαγγελισμός», όταν το κράτος πρόβλεψε 280 θέσεις γιατρών.

Είναι ενόητο λοιπόν ότι η παρεχόμενη περιθαλψη του ΕΣΥ θα είναι κατά πολύ μικρότερη και ποιοτικά υποβαθμισμένη απ' αυτήν την ήδη κακή, που παρέχει σήμερα ο «Ευαγγελισμός». Και αυτό δεν συμβαίνει μόνο σ' αυτό το νοσοκομείο. Σε όλα σχεδόν τα νοσοκομεία Αθηνών και Πειραιώς αυτή η αλήθεια είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Η αναμονή και η ταλαιπωρία των ασθενών μεγαλώνουν, τα ράντζα φτιάχνουν ουρές και συχνά (ΚΑΤ, Πειραιώς κ.λπ.) τεινουν να καταλάβουν εκτός απ' τους διαδρόμους και τους τριγύρω δρόμους...

στηριακός εξοπλισμός, δεν προβλέπονται αναγκαίες ειδικότητες και υποειδικότητες.

Και ως μην αναφερόμε εκτενέστερα (επιφυλάσσοντας γι' αυτό) στις βασικές πληροφορίες και τα μασημένα λόγια έγκαιρων κυβερνητικών κύκλων, ότι για τους διαθιθέντες — καθηγητές — ειδικούς συνεργάτες και στελέχη του ΕΣΥ προβλέπεται θεοροσθετημένος και ανεξέλεγκτος ελευθερο - επαγγελματισμός, όχι μόνο εκτός, αλλά και εντός του ΕΣΥ με βάση ειδικές υφρμολές που κωσοφρονούνται στους ηγετικούς κύκλους του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας.

Εκεί όμως που το υέμα, η υποκρισία, και ο αποπροσανατολισμός κορυφώνονται είναι με την κρατική πληροφόρηση και παραπληροφόρηση, την τηλεόραση - το ραδιόφωνο - και τον προσκεϊμένο κυβερνητικό τύπο. Με μια άνοι προηγουμένως προπαγάνδα. Γκαμπιελιτικού τύπου, επιχειρούν να πείσουν ότι το ΕΣΥ ήδη εφαρμόζεται στην

πράξη. Τα εσοκομμένα άλλα προβλήματα παραβλέπονται και εξοραίζονται με το φτηνό ιδεολόγημα και σαφή κυβερνητικό ταχικισμό του —τρίμηνου μεταβατικού σταδίου—.

Παρ' όλα όμως τα «τρίμηνα» η πολύμηνα, μεταβατικά -αμεταβατικά και «στάδια» ή φάσεις, η απάτη δεν κρύβεται. Το ΕΣΥ του Παπανδρέου καταρροκονείται στη συνείδηση του λαού. Καθημερινά λαμβάνει όλα και πιο πολύ την αλήθεια του υποστάση, που λέγεται απάτη και κοροϊδία.

4. ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ ΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΠΑΤΗ ΤΟΥ Ε.Σ.Υ.

Έχει ριζώσει πλέον στη συνείδηση των μαζών και τεινει να λάβει χαρακτηρισμό λαϊκό αποσθθμάτος το «Θέλει δουλειά. Τότε γράφου στην κλαδική!».

Τα γεγονότα —μειών από μόνο τους— και αποκαλύπτουν την ΠΑΣΟΚική χιδαϊότητα, που κροεί τις θύρες κάθε ελληνικής οικογένειας, εκβιάζοντας απάνθρασα στο δικαίωμα για εργασία.

Για την πλήρωση των προκηρτημένων θέσεων του ΕΣΥ σινέβη ένα —όχι πρωτόγνωρο— σινθρημένο μαζικό όργιο κομματικής διορισμών. Τις θέσεις κατέλαβε στην μεγάλη πλειοψηφία τους η κομματική περιπαγία της ΠΑΣΚ γιατρών.

Παράλληλα το Υπουργείο προχώρησε άλλοτε δικιρικά και άλλοτε φανερά και έστειπεται στις ελίτες και στις κροήσεις στους μεγαλογιατρούς και τα μεσεία τσιράκια τους γι' την κατάληψη στελεχεικών θέσεων στο ΕΣΥ. Στόχος του έγινε η δόμηση μιας νέας συμμαχίας: ΠΑΣΟΚ - μεγαλογιατρών - κεριαριστών μεσάιων γιατρών.

Απότρη επίδωξη του ΠΑΣΟΚ ήταν και παρέμενε όσο το δυνατόν πληρότερος κρατικός και κομματικός έλεγχος του υγειονομικού συστήματος. Το ΕΣΥ του ΠΑΣΟΚ έπρεπε να είναι πασοκικό, δηλαδή να βριθεί πασοκόν στις θέσεις εργασίας του. Έπρεπε στις θέσεις - κλειδιά να έχει στέλεχη που αν δεν ήταν ικανοί πασοκοί, τολάχιστον να είναι ικανοί τεχνοκράτες, να

περνούν την πολιτική του ΠΑΣΟΚ, να διακομίζονται χωρίς αντιστάσεις τον παρεμβατισμό του. Έπρεπε να φτιαχτεί η αναφερόμενη νέα συμμαχία, που να στελεχωνεί και τις κλίμακες του ιατρικού ιερατείου μέσα στα νοσοκομεία, και φτιάχτηκε. Έπρεπε να παραμεριστούν οι απολυθωμένοι, ανεπίδεκτοι μαθησες, παλαιο - δεξιοί και να λάβουν — με την άρση του κράτους τη σκυτάλη οι νέοι τεχνοκράτες, που στο κάτω - κάτω της γραφής δεν έχουν κανένα ιδιαίτερο ενδιασμό να βοιτηζούν στην κομματική κολιμβήθρα του ΠΑΣΟΚ και να «πρασινίσουν» εν τώ μέσω μιας νικτός. Έτσι λοιπόν αποκτήθηκαν και οι νέοι «πρασινοί» χωρίς όμως να κόνων τις «καλές» τους συνηθειες του αποθησαυρισμού, του κεριαρισμού, της αιτιαρχικής - εκμεταλλευτικής μονοπόλησης της γνώσης.

Γι' αυτό στην κυριολεξία έσασαξε η «Νέα Δημοκρατία». Γιατί το ΠΑΣΟΚ της ψωραψε στα στελεχεικά τρέισματα, τους ανθρώπους - κλειδιά τη σάρκα απ' τη σάρκα της μέσα στον υγειονομικό χώρο. Εδώ όμως είναι και ο κεριαρισμός της «Ν.Δ.». Τι ήθελε να κάνουν «οι καϊμένοι οι» γιατροί αυτοί; αφού άντρομοι και εκθαμβοί διαπιστώσαν ότι το ΠΑΣΟΚ της ψωραψε ολόκληρο κρατικό μηχανισμό απ' τα χέρια της και κείνη - τα μάξια σαν βρεγμένη γάτα; Τι πιθανότητες είχε αυτή η νέα συμμαχία να αντιπαθεί αποτελεσματικά στην εφαρμογή και του συστήματος υγείας; Όσοι «αξιοπρεπείς» δεξιοί αντιπαθήθηκαν, συμμοταρισθηκαν και ξεπατάχθηκαν και τόσο χτυπών το κεφάλι του στον τοίχο, που σάνηκαν για μια στιγμή «αξιοπρεπείς» δεξιοί μέσα στην κοινωνική τους αναξιοπρέπεια.

Αυτή ήταν η βαθύτερη επιδίωξη του ΠΑΣΟΚ μέσα από την εσπάτηση του λαού περι -ΕΣΥ—. Ήταν ο πλήρης κρατικός - κομματικός έλεγχος στο χώρο της υγείας. Ένας έλεγχος, που πραγματοποιείται και κεριαρχικά καθημερινά σε όλους τους τομείς του τρόπου παραγωγής και εποικοδομηματος της ελληνικής κοινωνίας και που το κράτος του ΠΑΣΟΚ είναι μεγάλος αναμφισβήτητος εργοδότης - εκμεταλλευτής - καταπιεστής και υποκριτής, που ενόητος τον καταξωσισμένο νεώτικο μανδύα ενός αντιπαρκτού σοσιαλισμού.

5. Ε.Σ.Υ.: «Η ΠΗΝΕΛΟΠΗ» ΚΑΙ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΕΣ: «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ»

Δεν είναι όμως μόνο το ΠΑΣΟΚ ο αναμφισβήτητος «επιβήτορας» της υγείας του λαού. Υπάρχουν και «μνηστήρες», γαλογνημένοι πολιτικά και ιδεολογικά στον πιο σκληρό μέχρι του πιο μαλακό κρατικό συγκρατητισμό. Οι ρεβιζιονιστές είναι οι «μνηστήρες», που «λιώνουν» απ' τον πόθο και καταχών την στρατηγική να διεσπείσσει στους Θόκους και τους έθρονες του κρατικού μηχανισμού και τους επίμμερους τομείς του. Είναι αυτοί που «κόπτονται» για την «αυταρκτή εφαρμογή του ΕΣΥ», για την «καθησπερησία και τη μη εργατισμό των νόμων», για την «αλλοίωση του περιεχομένου του», για τις «εθιμένες» του υπολογείας». Είναι αυτοί, που έμειναν έξω σ' ένα μεγάλο βαθμό απ' τον «μνήμονα» του κρατικού έλεγχου και της στελέκωσης. Είναι αυτοί που δεν έμειναν ικανοποιημένοι απ' τα «μνήμονα - θέσεις», που τους μοιράστηκαν. Δεν είναι δα και τόσο άραιοι, όσο νομίζει το ΠΑΣΟΚ, για να χυώνται με κάθε βρομοκόκκαλο ή ονειροψη τους παρήξει.

6. ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΛΕΩΝΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΔΙΕΣΟΛΟ ΑΠ' ΤΟ ΤΕΛΑΜΑ

Η υγεία και η αρρώστια δεν είναι ζητήματα στενά και στεγανά συννοσημένα με τον ανθρώπινο οργανισμό και μόνο, όπως τόσο επίμονα διακηρύσσει και ισχυρίζεται η ιατρική άποψη της κυρίαρχης αστικής ιδεολογίας.

Το πολιτικό/οικονομικό και πολιτιστικό υγείας και αρρώστιας, καθώς και η ανασορά τους — εκτός απ' τον οργανισμό και στο φυσικό, κοινωνικό και εργασιακό περιβάλλον του ανθρώπου είναι αναμφισβήτητες αλήθειες του Μαρξισμού, που στην τελευταία δεκαετία άρχισε να τις ανέχεται και να τις αποδέχεται πολύ προσεμμένα και «κοιμισομμένα» και η «ριζοσπαστική κοινωνική» άποψη της αστικής ιδεολογίας. Και αυτό φυσικά για ενόητους γνωστούς λόγους.

Όσο όμως η «κοινωνική» ιατρική άποψη της αστικής ιδεολογίας ανέχεται και με περιορισμούς δέχεται υποβαθμισμένα και μακριά απ' την βαθύτερη ουσία της την αξία της προληπτικής ιατρικής, της ιατρικής της εργασίας και της κοινωνικής ιατρικής γενικά, τόσο και περισσότερο στενεύουν τα αντιπαρήματα και απογυμνώνονται οι προφάσεις για την άρνηση της ανάπτυξης τους.

Όσο όμως η «κοινωνική» ιατρική άποψη της αστικής ιδεολογίας ανέχεται και με περιορισμούς δέχεται υποβαθμισμένα και μακριά απ' την βαθύτερη ουσία της την αξία της προληπτικής ιατρικής, της ιατρικής της εργασίας και της κοινωνικής ιατρικής γενικά, τόσο και περισσότερο στενεύουν τα αντιπαρήματα και απογυμνώνονται οι προφάσεις για την άρνηση της ανάπτυξης τους.

Αυτοί οι ρεβιζιονιστές, συνάκαλιστες του μέτο—Κ.Κ.Ε και —Κ.Κ.Ε. θα εξακολουθούν να φρενάρουν και να ετερονομούν με μικρές εκτονωτικές κινητοποιήσεις το αγανακτισμένο κίνημα των νοσοκομειακών γιατρών. Σιγάμια θα επιμένουν να εξοπατούν και αυτοί τον λαό για την διηθητικότητα «διόρθωσης και επιδιόρθωσης» του ΕΣΥ, όσο το ΠΑΣΟΚ σφηνει (πολύ έξυπνα πράγματι) «παροήρακία» τον νόμον για το ΕΣΥ, τις κενές θέσεις, την ανασοθή των κρίσεων για τις θέσεις, τις άδειες προσωποπαγείς θέσεις, τη μη αποσολή ειδοποιηθριών, τις καθυστερήσεις ορκωμοσιών και γενικά ακολουθεί την ταχτική του «μεταβατικού σταδίου» εφαρμογής του ΕΣΥ, που όντας θα μακρύνει κατά πολύ και θα λάβει χαρακτηρισμό μόνιμο.

Αυτοί οι μέτο - κομμουνιστές θα διεκδικούν μετά μανίας ένα σεβαστό μερίδιο συμμετοχής στο κρατικό - συγκεντρωτικό ΕΣΥ, αποκομίζοντας παράλληλα και το ανάλογο μερίδιο συμμετοχής στην απάτη του ΕΣΥ. Θα το δικαιωθούν άλλωστε και αξίως πρέπει να είναι ο μισός τους.

Ποσόσσο όμως «σκάβουν τον λάκκο», γιατί σε μια τελευταία φάση, παρ' όλη την επιχειρηματολογία τους, ο λαός αρχίζει να βλέπει με φθύνωσα εμπιστοσύνη την δραστηριότητα και τις ξεκομμένες απ' τον λαό συνδικαλιστικές τους ακροβασίες.

Το «σύνδρομο του ΕΣΥ» βρεμαίει και η μόχθα αναδύεται απ' όλους όσους το κατέχουν. Καθημερινά όλο και περισσότερο θα αποκαλύπτεται η μεγάλη αλήθεια ότι το ΕΣΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΑΤΗ.

Όσο όμως η «κοινωνική» ιατρική άποψη της αστικής ιδεολογίας ανέχεται και με περιορισμούς δέχεται υποβαθμισμένα και μακριά απ' την βαθύτερη ουσία της την αξία της προληπτικής ιατρικής, της ιατρικής της εργασίας και της κοινωνικής ιατρικής γενικά, τόσο και περισσότερο στενεύουν τα αντιπαρήματα και απογυμνώνονται οι προφάσεις για την άρνηση της ανάπτυξης τους.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ «Ν.Α.»

Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

ΜΕΡΟΣ Γ'

Σ' αυτό το φύλλο της Ν.Α. δημοσιεύουμε το τρίτο μέρος ενός άρθρου κριτικής στην θεωρία του ψευτο-ΚΚΕ για τον κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό με ευκαιρία ένα εκλαϊκευτικό αρθράκι του Ριζοσπάστη.

Στις δύο προηγούμενες συνέχειες αναφερθήκαμε στους λόγους που αναίρεση αυτή τη θεωρία από την άποψη του συγκεκριμένου επιπέδου της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων στην Ελλάδα καθώς και από την άποψη της ανάπτυξης των παραγωγικών σχέσεων.

Σ' αυτό το φύλλο θα ολοκληρώσουμε την κριτική μας ερμηνεύοντας την ίδια αυτή τη θεωρία με βάση τη πολιτικό-ιδεολογική φυσιογνωμία και τους στόχους του ψευτο-ΚΚΕ και του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΕΙΣ

Πριν προχωρήσουμε στην απάντησή μας σ' αυτό το ερώτημα θα ήταν σκόπιμο να επαναλάβουμε εδώ τη θέση της ΟΑΚΚΕ για τη διασφάλιση των παραγωγικών σχέσεων στη χώρα μας.

Στην ιδεολογική της διακήρυξη γίνονται οι παρακάτω διαπιστώσεις: Στην ελληνική οικονομία προβάλλουν τρεις ουσιαστικοί τρόποι (με την έννοια τομείς) παραγωγής:

1. Ο κρατικός γραφειοκρατικός καπιταλισμός, σαν σύμφυση του χρηματιστικού τύπου και ξένου κεφαλαίου με το γραφειοκρατικό κράτος.

2. Ο ιδιωτικός καπιταλισμός στην Βιομηχανία και το εμπόριο.

3. Η μικρή εμπειρματική παραγωγή στην αγροτική παραγωγή, το εμπόριο και τη βιοτεχνία.

Στον δεύτερο τομέα, υπάρχουν τα παρατηρήματα των μονοπωλιακών γιγάντων του ιμπεριαλισμού, Βιομηχανικών και Τραπεζικών στην Ελλάδα, και του εμπολισμού, που αν και αποτελούν βόλες της χώρας, δεν κυριάρχησαν σαν παράγοντες συσσώρευσης και συγκέντρωσης του κεφαλαίου...

... Ανάμεσα σ' αυτά τα τρία συστήματα παραγωγής, ο κρατικός καπιταλισμός παίζει τον καθοδηγητικό ρόλο.

Μιλώντας γι' αυτό το χρηματιστικό κεφάλαιο το εννοούμε χρηματιστικό και καταχρηστικό τρόπο (προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής) όχι δηλαδή με την έννοια ότι αυτό είναι μονοπωλιακό, ιμπεριαλιστικό, αλλά ότι πρόκειται για το τραπεζικό εκείνο κεφάλαιο, που είναι αναπόσπαστα δεμένο με τη μεγάλη, αν και όχι μονοπωλιακή, βιομηχανία της χώρας μας. Πιο συγκεκριμένα αναφερόμαστε στην κυριαρχία της Τράπεζας Ελλάδας, της Αγροτικής, της Εθνικής και της Εμπορικής στην Ελληνική Βιομηχανία.

Μιλώντας σ' αυτό το σημείο, σ' ότι αφορά δηλαδή τη σημασία του με το κράτος, για ξένο χρηματιστικό κεφάλαιο, εννοούμε αντίθετα εκείνο το τμήμα του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου, που παίρνει τη μορφή του δανειατικού κεφαλαίου προς το ελληνικό κράτος. Αυτό το κεφάλαιο το διαχειρίζεται το ίδιο το ελληνικό κράτος και περί αυτού όλη τη σχετική ανεξαρτησία, που αυτή τη διαχείριση συνιστά για το κράτος, δημιουργεί την πιο έντονη άμεση μορφή εξάρτησης του ελληνικού κρατικού καπιταλισμού από τον ιμπεριαλισμό. Αυτό διαπίστώνεται σήμερα σε όρες κρίσης, με την τραπεζική υπερχρέωση της χώρας μας στο δανεικό χρηματιστικό κεφάλαιο.

Αντίθετα το ιμπεριαλιστικό χρηματιστικό κεφάλαιο που έχει εγκατασταθεί στην χώρα μας με τη μορφή του Βιομηχανικού, μόνο του, ή με κάποια Ελληνική συμμετοχή, στη μεγάλη του πλειοψηφία και στη σημερινή έντονη κρατικό-καπιταλιστική μορφή που έχει πάρει ο Ελληνικός καπιταλισμός, το εντάσσουμε στην κατηγορία Σταντ-δικτικού κεφαλαίου. Γιατί; Γιατί, με εξαίρεση μια Πεσινέ, ή μια Hellenic Steel, αυτό το κεφάλαιο ασχολείται από βιομηχανική άποψη με καθήκοντα σκευασίας, παρασκευής, συναρμολόγησης, γενικότερα με τελευταία στάδια ελαφριάς βιομηχανικής παραγωγής, δηλαδή περισσότερο για να υποστηρίξει την ε-

μπορική του μορφή αποχτώντας καλύτερες προσβάσεις μέσα στην εσωτερική αγορά (π.χ. φαρμακοβιομηχανία, αυτοκινητά).

Ακριβώς λόγω της όχι πολύ μεγάλης βιομηχανικής του παραγωγικής κλίμακας, αλλά και του έντονου ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά, που επικρατεί ανάμεσα σε αυτοίς τους επιχειρησιακές του ιμπεριαλισμού, το κατατάσσουμε στην ίδια κατηγορία με τις αντίστοιχες ελληνικές μικτές (ελληνικές και ξένες) βιομηχανικές επιχειρήσεις.

Όταν το ψευτο-ΚΚΕ μιλάει για μονοπώλεια συγκεντρώνει τα πυρά του, στην κατηγορία αυτή. Αιτία είναι τα μονοπώλεια του ψευτο-ΚΚΕ. Καλεί την εργατική τάξη, τον εργαζόμενο λαό, τους δημοκρατικούς ανθρώπους, αλλά και την κατηγορία 3, δηλαδή τη χαμηλή αστική και την μικροαστική τάξη σ' ένα μέγιστο κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο στην Κατηγορία 2.

Εκεί συγκεντρώνει τα πυρά του όχι μόνο από την άποψη του δάνειου μεγαλύτερου οικονομικού όγκου και της δύναμης του κεφαλαίου αυτής της κατηγορίας, αλλά, και μάλιστα ιδιαίτερα, από την άποψη της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Οι λόγοι είναι πολιτικοί και ιδεολογικοί. Ο ρωσόδουλος ρεβιζιονισμός του υποχρεώνει το ψευτο-ΚΚΕ σ' αυτή την ανάλυση και σ' αυτή την πολιτική σπέννηση σε μία κατηγορία του κεφαλαίου.

Έχουμε ήδη αποδείξει και γνωπαί σήμερα και στα μέσα του «ανιδέα» από πολιτική οικονομία, ότι ο κρατικοκαπιταλιστικός τομέας είναι ο πιο δυνατός και από συγκέντρωση και από όγκο στην Ελληνική οικονομία. Όμως κι από την άποψη της εξάρτησης δεν είναι η δεύτερη κατηγορία πιο εξαρτημένη από την πρώτη. Ο κρατικό-καπιταλιστικός τομέας της οικονομίας είναι η συμπύκνωση της εξάρτησης.

Όχι, μοναχά γιατί εκφορξεί πολιτικά και οικονομικά την εξάρτηση... δεύτερο και του τρίτου τομέα, αλλά επειδή και ο ίδιος είναι μέχρι το λαμό βιθισμένος στην εξάρτηση, πρώτα με τον κρατικό δανεισμό από το ιμπεριαλιστικό χρηματιστικό κεφάλαιο και δεύτερο μέσα από το σύστημα των κρατικών προμηθειών. Ολόκληρος ο μηχανολογικός εξοπλισμός και η τεχνολογία του κρατικό-καπιταλιστικού τομέα είναι ξένοι και γίνονται το αντικείμενο της πιο μεγάλης διαπλοκής στους κόλπους της κομπραδόρικής και γραφειοκρατικής αστικής τάξης για το ποιος ιμπεριαλιστής, προμηθειτής τελικά θα περιρριχθεί σε κάθε μεγάλη κρατική επένδυση.

Το ψευτο-ΚΚΕ επικεντρώνει την πάλη του ενάντια στην δεύτερη κατηγορία ΠΡΩΤΟΝ γιατί δεν μπορεί να είναι ούτε ο πολιτικός εκφραστής, ούτε ο οικονομικός διαχειριστής αυτού του τμήματος του κεφαλαίου που συγκεντρώνεται στην ΔΕΥΤΕΡΟ γιατί το ίδιο το κρατικό-τραπεζικό κεφάλαιο με εκφραστή την Παπανδρεϊκή κλίκα κινείται προς τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό της ΕΣΣΔ, ΤΡΙΤΟ γιατί το ψευτο-ΚΚΕ και ο ρωσόδουλος ρεβιζιονισμός του είναι ιδεολογικοί υποστηρίχτες του κρατικού καπιταλισμού, ΤΕΤΑΡΤΟ γιατί η θεωρία για κρατικό-μονοπωλιακό καπιταλισμό, που είναι σύστημα των πιο αναπτυγμένων παραγωγικών σχέσεων, με δομμένες τις

μεσαιές σε ανάπτυξη παραγωγικές δυνάμεις, αναθεωρεί στην καρδιά τη θεωρία του λενινισμού για την επανάσταση, ΠΕΜΠΤΟ γιατί το ψευτο-

-ΚΚΕ και στο επίπεδο της οικονομικής θεωρίας δεν θα μπορούσε παρά να είναι η συνέχεια του ελληνικού τροτσκισμού.

Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟ-ΚΚΕ ΜΕ ΤΑ «ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ» ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Το ψευτο-ΚΚΕ είναι το μοναδικό μεγάλο κόμμα της χώρας μας, που δεν εκφορξεί, στην κύρια πλευρά του, ένα τμήμα της ελληνικής αστικής τάξης, ούτε καν της κομπραδόρικής ξενόδοξης αστικής τάξης.

Το ψευτο-ΚΚΕ είναι απ' αυθείας κόμμα του σοβιετικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού. Είναι πάνω απ' όλα ένα πολιτικό πραχτορείο. Είναι ένα απόσπασμα της ρωσικής μεγαλοαστικής τάξης, δηλαδή της ρωσικής κρατικο-γραφειοκρατικής μονοπωλιακής αστικής τάξης νέου τύπου. Έχει ιδρυθεί από αυτήν, έχει χρηματοδοτηθεί από αυτήν, ελέγχεται απόλυτα από αυτήν. Η ηγεσία του ψευτο-ΚΚΕ είναι ένας λαός της αστικής τάξης. Το ότι η μεγάλη μάζα των κατώτερων στελεχών των μελών και των οπαδών αυτού του κόμματος είναι κομμάτι και μάλιστα προοδευτικό του ελληνικού λαού δεν αλλάζει σε τίποτα το χαρακτήρα του. Επιδρά μόνο στην ταχτική του και διαμορφώνει την κύρια εσωτερική του αντίθεση.

Ο κεντρικός, στρατηγικός πολιτικός στόχος του ψευτο-ΚΚΕ είναι η κατάχρηση της πολιτικής εξουσίας για λογαριασμό του αφεντικού του. Είναι δηλαδή η κατάχρηση από αυτό της κρατικής μηχανής.

Το ψευτο-ΚΚΕ είναι διαφορετικό έργο έργο έργο να παίζει αυτό το ρόλο. Δεν μπορεί όμως να τον παίξει αν δεν αποχτήσει εσωτερική κοινωνική βάση.

Η κοινωνική βάση του ψευτο-ΚΚΕ αποτελείται σήμερα εκτός από τα ρεβιζιονιστικά ανώτατα στελέχη του, που είναι πράχτορες της ρωσικής υπερδύναμης, και που αποτελούν μια ιδιότυπη κομπραδόρική κομματική γραφειοκρατία από δύο τμήματα ή στρώματα τάξεων.

α) από μια σειρά τεχνοκράτες, υπαλληλοκρατικούς γραφειοκράτες, διανοούμενους και από πωλημένους συνδικαλιστές που είναι τμήμα της περιορισμένης ελληνικής εργατικής αριστοκρατίας.

β) από ένα τμήμα της εκτεταμένης μικροαστικής τάξης, εργολάβων, μικροβιοτέχνων, παρασιτικά στρώματα κάθε λογής κ.λπ. ή και μικρούς καπιταλιστές τύπος αριστοκράτες. Η μεγαλύτερη δύναμη του ψευτο-ΚΚΕ είναι αυτή η πρώτη κατηγορία, ιδιαίτερα εξαιτίας της πολιτικής και ιδεολογικής επιρροής της σε πλατιά στρώματα της εργατικής τάξης και στους ειδικευμένους εργάτες και επιστήμονες.

Όχι η μία, ούτε και η άλλη όμως κατηγορία μπορούν να αποτελέσουν φερέγγυους εκφραστές ή διαχειριστές του ιδιωτικού κεφαλαίου. Μπορούν αντίθετα να γίνουν, ειδικά οι άνθρωποι της πρώτης κατηγορίας, στελέχη πολιτικά και οικονομικά του κρατικού μηχανισμού κάτω από την πίεση του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού και μέσα από συμμαχίες με τμήματα της αστικής τάξης. Αυτός είναι ο ρόλος τους, να στηρίζουν την ρωσική απόλυτη κυριαρχία στην Ελλάδα, μέσα από την σταδιακή αλλοίωση του κράτους. Η αλλοίωση, μόνο η πολιτική κυριαρχία του ψευτο-ΚΚΕ και του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού, μέσα στο κράτος, τοξικοποιάζει την οικονομική κυριαρχία. Αντίθετα δηλαδή με τα υπόλοιπα κόμματα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, για το ψευτο-

ΚΚΕ η πολιτική κυριαρχία είναι προϋπόθεση της οικονομικής. Με λίγα-λόγια για να γίνει το ψευτο-ΚΚΕ πολιτικός εκφραστής και μιας πάντα ρωσόδουλης κομπραδόρικής, κρατικής γραφειοκρατικής αστικής τάξης, πρέπει αυτή η τάξη να διαμορφωθεί. Και για να διαμορφωθεί σαν τέτοια πρέπει πρώτα να πάρει ένα μέρος τουλάχιστον της κρατικής εξουσίας στο πολιτικό επίπεδο.

Γι' αυτό πάνω απ' όλα το ψευτο-ΚΚΕ χρειάζεται την κρατική συγκέντρωση των μέσων παραγωγής σ' όσο μεγαλύτερη κλίμακα γίνεται. Αυτός είναι ένας λόγος αρχής ανεξάρτητα με το ποιά κυβέρνηση διαχειρίζεται το κράτος στην Ελλάδα.

Από θεωρητική πλευρά έχει προετοιμάσει τα μέλη του για μια τέτοια πορεία. Γι' αυτό εφορξεί επιμονα την αντίληψη του κράτους του μονοπωλίου, που σταδιακά μετατρέπεται σε κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Στο ζήτημα του μετασχηματισμού του κράτους το ψευτο-ΚΚΕ δεν διαφέρει σε τίποτα από κάθε ρεφορμισμό και ρεβιζιονισμό. Το πολιτικό πρόγραμμα που καταργεί δηλαδή την μεγαλύτερη αρχή του μαρξισμού-λενινισμού, την καταστροφή του αστικού κράτους και την οικοδόμηση του κράτους των επαναστατικών τάξεων ανάλογα με τον χαρακτήρα της Επανάστασης.

Το πολιτικό πρόγραμμα του ψευτο-ΚΚΕ μ' όλα τα στάδια του δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι διαφορετικοί σταθμοί της συγκέντρωσης της κρατικής εξουσίας στα χέρια του σοβιετικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

Η διαφορά με τους άλλους ρεβιζιονιστές και ρεφορμιστές βρίσκεται ακριβώς σ' αυτό το ζήτημα, που μέχρι τα τώρα δεν «προσέξο» ο οππορουνισμός μέσα στο μ-λ κίνημα. Στο ότι δηλ. αυτό το κράτος γίνεται στο τέλος «επαναστατικό κράτος της εργατικής τάξης», δηλαδή η δικτατορία του προλεταριάτου.

Ανάλογη λέμε πάλι, η φασιστική δικτατορία της ρωσικής μεγαλοαστικής τάξης και των πραχτόρων της.

Δηλαδή, μετασχηματισμός και όχι καταστροφή του αστικού κράτους = δικτατορία του προλεταριάτου = σοσιαλ-φασισμός.

Ενώ όμως τα θέλει όλα δικά του ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός δεν είναι καθόλου «αριστεριστής». Έτσι ζητάει πρώτα το αντιιμπεριαλιστικό-αντιμονοπωλιακό στάδιο στην επανάσταση του. Πρέπει δηλαδή να τοξικοποιήσει πρώτα τα μονοπώλεια, που σημαίνει να περάσουν κάτω από κρατικό έλεγχο. Αυτό το επαναστατικό στάδιο ζοίμα τώρα, για όσους δεν το έχουν προσέξει.

Μ' αυτή την έννοια για το ψευτο-ΚΚΕ το κράτος είναι κακό σαν κράτος των μονοπωλίων, όμως αυτό καθ' εαυτό δεν είναι ένα μονοπώλαιο, έστω και σύμφωνα με τη δικιά του μονοπωλιακή λογική.

Όμως στη χώρα μας, το «αντιμονοπωλιακό μέτρο» έχει κι ένα άλλο κεφαλαιώδες πλεονέκτημα στο ψευτο-ΚΚΕ, ένα πλεονέκτημα που δίνεται με τις πολιτικές επιλογές του κρατικό-χρηματιστικού κεφαλαίου, που έχει όπως αναλύσαμε σαν πηγή του ισχυρού τραπεζικού κεφαλαίου.

ΚΚΕ η πολιτική κυριαρχία είναι προϋπόθεση της οικονομικής. Με λίγα-λόγια για να γίνει το ψευτο-ΚΚΕ πολιτικός εκφραστής και μιας πάντα ρωσόδουλης κομπραδόρικής, κρατικής γραφειοκρατικής αστικής τάξης, πρέπει αυτή η τάξη να διαμορφωθεί. Και για να διαμορφωθεί σαν τέτοια πρέπει πρώτα να πάρει ένα μέρος τουλάχιστον της κρατικής εξουσίας στο πολιτικό επίπεδο.

Γι' αυτό πάνω απ' όλα το ψευτο-ΚΚΕ χρειάζεται την κρατική συγκέντρωση των μέσων παραγωγής σ' όσο μεγαλύτερη κλίμακα γίνεται. Αυτός είναι ένας λόγος αρχής ανεξάρτητα με το ποιά κυβέρνηση διαχειρίζεται το κράτος στην Ελλάδα.

Από θεωρητική πλευρά έχει προετοιμάσει τα μέλη του για μια τέτοια πορεία. Γι' αυτό εφορξεί επιμονα την αντίληψη του κράτους του μονοπωλίου, που σταδιακά μετατρέπεται σε κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Στο ζήτημα του μετασχηματισμού του κράτους το ψευτο-ΚΚΕ δεν διαφέρει σε τίποτα από κάθε ρεφορμισμό και ρεβιζιονισμό. Το πολιτικό πρόγραμμα που καταργεί δηλαδή την μεγαλύτερη αρχή του μαρξισμού-λενινισμού, την καταστροφή του αστικού κράτους και την οικοδόμηση του κράτους των επαναστατικών τάξεων ανάλογα με τον χαρακτήρα της Επανάστασης.

Το πολιτικό πρόγραμμα του ψευτο-ΚΚΕ μ' όλα τα στάδια του δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι διαφορετικοί σταθμοί της συγκέντρωσης της κρατικής εξουσίας στα χέρια του σοβιετικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

Η διαφορά με τους άλλους ρεβιζιονιστές και ρεφορμιστές βρίσκεται ακριβώς σ' αυτό το ζήτημα, που μέχρι τα τώρα δεν «προσέξο» ο οππορουνισμός μέσα στο μ-λ κίνημα. Στο ότι δηλ. αυτό το κράτος γίνεται στο τέλος «επαναστατικό κράτος της εργατικής τάξης», δηλαδή η δικτατορία του προλεταριάτου.

Ανάλογη λέμε πάλι, η φασιστική δικτατορία της ρωσικής μεγαλοαστικής τάξης και των πραχτόρων της.

Δηλαδή, μετασχηματισμός και όχι καταστροφή του αστικού κράτους = δικτατορία του προλεταριάτου = σοσιαλ-φασισμός.

Ενώ όμως τα θέλει όλα δικά του ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός δεν είναι καθόλου «αριστεριστής». Έτσι ζητάει πρώτα το αντιιμπεριαλιστικό-αντιμονοπωλιακό στάδιο στην επανάσταση του. Πρέπει δηλαδή να τοξικοποιήσει πρώτα τα μονοπώλεια, που σημαίνει να περάσουν κάτω από κρατικό έλεγχο. Αυτό το επαναστατικό στάδιο ζοίμα τώρα, για όσους δεν το έχουν προσέξει.

Μ' αυτή την έννοια για το ψευτο-ΚΚΕ το κράτος είναι κακό σαν κράτος των μονοπωλίων, όμως αυτό καθ' εαυτό δεν είναι ένα μονοπώλαιο, έστω και σύμφωνα με τη δικιά του μονοπωλιακή λογική.

Όμως στη χώρα μας, το «αντιμονοπωλιακό μέτρο» έχει κι ένα άλλο κεφαλαιώδες πλεονέκτημα στο ψευτο-ΚΚΕ, ένα πλεονέκτημα που δίνεται με τις πολιτικές επιλογές του κρατικό-χρηματιστικού κεφαλαίου, που έχει όπως αναλύσαμε σαν πηγή του ισχυρού τραπεζικού κεφαλαίου.

ζικού κεφάλαιο με τις ατομικές μορφές της ιδιοποίησής του, δηλαδή να απαντήσουμε στο ερώτημα ποιά ακριβώς τμήμα της αστικής τάξης κριβεται πίσω από το τραπεζικό κεφάλαιο. Επικρατεί ένας πέπλος μυστηρίου από τους κοινόβου-φόρους της αστικής τάξης για το ποιά είναι ακριβώς η μετοχική σύνθεση της Εθνικής και της Εμπορικής Τράπεζας, με ποιά τρόπο ακριβώς έγιναν και σε ποιά βαθμό οι κρατικοποιήσεις αυτών των τραπεζών. Υπάρχει κάποια δηλ. ομάδα της αστικής τάξης που ελέγχει την Εθνική Τράπεζα; Πρόκειται για μια κρατική-τραπεζική γραφειοκρατία; πρόκειται για κάποιο τμήμα του Βιομηχανικού κεφαλαίου που εκμεταλλεύεται με έμμεσο τρόπο τις σχέσεις του με το τραπεζικό κεφάλαιο;

Σ' αυτή την σύγκρουση Παπανδρεϊού και Φλωράκης, Προσπαθών να αξιοποιήσουν, ιδιαίτερα το ψευτο-ΚΚΕ, την αντίθεση των πολύ πιο αδύνατων κομματιών της αστικής τάξης, που το ψευτο-ΚΚΕ βασιζτεί, μη μονοπωλιακή αστική τάξη.

Σ' αυτήν την κόντρα παράλληλα οι δύο σοσιαλ-φασιστές δημαγωγοί, Παπανδρεϊού και Φλωράκης, προσπαθούν να παρασύρουν ο μιν πρώτος τη μικροαστική τάξη της πόλης και τον χωριάτο ο δε δεύτερος την εργατική τάξη.

Οι εργαζόμενοι του χωριού και της πόλης και πρώτα απ' όλα η εργατική τάξη δεν έχουν να συμμαχίσουν με κανένα από τα δύο τμήματα της μεγάλο-αστικής τάξης. Μπορούν σ' ένα βαθμό γ' αξιοποιήσουν αντιθέσεις τους στον αγώνα για το μεροκάματο, ωστόσο πρέπει να αντιμεταποισούν και τα δύο τμήματα σαν εχθρούς. Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στο ζήτημα του χτυπήματος του εργατικού μεροκάματου και της συνδικαλιστικής δημοκρατίας οι εργάτες σε γενικές γραμμές έχουν απέναντί τους ένα ενιαίο μπλοκ. Παράλληλα είναι φανερό ότι το κρατικό-χρηματιστικό κεφάλαιο επιδιώκει την κυριαρχία του πάνω στο υπόλοιπο κεφάλαιο, όχι όμως υποχρεωτικά με τη μορφή της κρατικοποίησης. Η κρατικοποίηση είναι έλεγχος και απορρόφηση του δυνατώτερου και στρατηγικότερης σημασίας τμήματος του μεγάλο ιδιωτικού κεφαλαίου. Γι' αυτό το λόγο, τόσο το ΠΑΣΟΚ, όσο και το ψευτο-ΚΚΕ, δεν είναι οπαδοί της αναφανδόν κρατικοποίησης. Αναγνωρίζουν δηλαδή και οι δύο την ανάγκη να αξιοποιήσουν τα κεφάλαια και την επιχειρηματική πείρα του ιδιωτικού κεφαλαίου, αν και σαν ρεβιζιονιστές δεν θάβεται να δει το κράτος, οποσδήποτε θα μπορούσε να διακρίνει την Εθνική τράπεζα. Ψάξτε όμως τα προγράμμάτα του, να ξέρετε τα συνθήματά του. Δεν θα την βρείτε.

Εμείς μπορούμε να διαπιστώσουμε από πολιτική άποψη ότι ο Παπανδρεϊός εκφορξεί με συνέπεια τα συμφέροντα αυτού του κεφαλαίου, όπως και ο παρακοιμώμενος του Παναγιώπουλος της Εθνικής, ότι η πολιτική αυτού του Παπανδρεϊού είναι ακραία φασιστική, ότι ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός τρέφει εξαιρετικά αισθήματα απέναντι στον Ζολότα τον γιγαντή της διαχείρισης του τραπεζικού κεφαλαίου στην Ελλάδα, ότι ο Γ. Μαύρος κατ' εσχολήν φίλο-σοβιετικός στο μπλοκ της νέας δεξιάς, γιγάρη προδικτατορικά πρόεδρος της Εθνικής.

Είναι φανερό ότι το ψευτο-ΚΚΕ έχει συγκεκριμένη πολιτική συμμαχία με τους εκφραστές του κρατικό-χρηματιστικού κεφαλαίου, ο αντιμονοπωλιακός και αγώνας είναι η πάλη του σε συμμαχία με το φιλοσοσιαλ-ιμπεριαλιστικό, ισχυρότερο κομμάτι της αστικής τάξης, ενάντια στο φιλοδοξικό ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο με τις ατομικές μορφές της ιδιοποίησής του, δηλαδή να απαντήσουμε στο ερώτημα ποιά ακριβώς τμήμα της αστικής τάξης κριβεται πίσω από το τραπεζικό κεφάλαιο. Επικρατεί ένας πέπλος μυστηρίου από τους κοινόβου-φόρους της αστικής τάξης για το ποιά είναι ακριβώς η μετοχική σύνθεση της Εθνικής και της Εμπορικής Τράπεζας, με ποιά τρόπο ακριβώς έγιναν και σε ποιά βαθμό οι κρατικοποιήσεις αυτών των τραπεζών. Υπάρχει κάποια δηλ. ομάδα της αστικής τάξης που ελέγχει την Εθνική Τράπεζα; Πρόκειται για μια κρατική-τραπεζική γραφειοκρατία; πρόκειται για κάποιο τμήμα του Βιομηχανικού κεφαλαίου που εκμεταλλεύεται με έμμεσο τρόπο τις σχέσεις του με το τραπεζικό κεφάλαιο;

Σ' αυτή την κόντρα παράλληλα οι δύο σοσιαλ-φασιστές δημαγωγοί, Παπανδρεϊού και Φλωράκης, προσπαθούν να παρασύρουν ο μιν πρώτος τη μικροαστική τάξη της πόλης και τον χωριάτο ο δε δεύτερος την εργατική τάξη.

Οι εργαζόμενοι του χωριού και της πόλης και πρώτα απ' όλα η εργατική τάξη δεν έχουν να συμμαχίσουν με κανένα από τα δύο τμήματα της μεγάλο-αστικής τάξης. Μπορούν σ' ένα βαθμό γ' αξιοποιήσουν αντιθέσεις τους στον αγώνα για το μεροκάματο, ωστόσο πρέπει να αντιμεταποισούν και τα δύο τμήματα σαν εχθρούς. Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στο ζήτημα του χτυπήματος του εργατικού μεροκάματου και της συνδικαλιστικής δημοκρατίας οι εργάτες σε γενικές γραμμές έχουν απέναντί τους ένα ενιαίο μπλοκ. Παράλληλα είναι φανερό ότι το κρατικό-χρηματιστικό κεφάλαιο επιδιώκει την κυριαρχία του πάνω στο υπόλοιπο κεφάλαιο, όχι όμως υποχρεωτικά με τη μορφή της κρατικοποίησης. Η κρατικοποίηση είναι έλεγχος και απορρόφηση του δυνατώτερου και στρατηγικότερης σημασίας τμήματος του μεγάλο ιδιωτικού κεφαλαίου. Γι' αυτό το λόγο, τόσο το ΠΑΣΟΚ, όσο και το ψευτο-ΚΚΕ, δεν είναι οπαδοί της αναφανδόν κρατικοποίησης. Αναγνωρίζουν δηλαδή και οι δύο την ανάγκη να αξιοποιήσουν τα κεφάλαια και την επιχειρηματική πείρα του ιδιωτικού κεφαλαίου, αν και σαν ρεβιζιονιστές δεν θάβεται να δει το κράτος, οποσδήποτε θα μπορούσε να διακρίνει την Εθνική τράπεζα. Ψάξτε όμως τα προγράμμάτα του, να ξέρετε τα συνθήματά του. Δεν θα την βρείτε.

Εμείς μπορούμε να διαπιστώσουμε από πολιτική άποψη ότι ο Παπανδρεϊός εκφορξεί με συνέπεια τα συμφέροντα αυτού του κεφαλαίου, όπως και ο παρακοιμώμενος του Παναγιώπουλος της Εθνικής, ότι η πολιτική αυτού του Παπανδρεϊού είναι ακραία φασιστική, ότι ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός τρέφει εξαιρετικά αισθήματα απέναντι στον Ζολότα τον γιγαντή της διαχείρισης του τραπεζικού κεφαλαίου στην Ελλάδα, ότι ο Γ. Μαύρος κατ' εσχολήν φίλο-σοβιετικός στο μπλοκ της νέας δεξιάς, γιγάρη προδικτατορικά πρόεδρος της Εθνικής.

Είναι φανερό ότι το ψευτο-ΚΚΕ έχει συγκεκριμένη πολιτική συμμαχία με τους εκφραστές του κρατικό-χρηματιστικού κεφαλαίου, ο αντιμονοπωλιακός και αγώνας είναι η πάλη του σε συμμαχία με το φιλοσοσιαλ-ιμπεριαλιστικό, ισχυρότερο κομμάτι της αστικής τάξης, ενάντια στο φιλοδοξικό ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο με τις ατομικές μορφές της ιδιοποίησής του, δηλαδή να απαντήσουμε στο ερώτημα ποιά ακριβώς τμήμα της αστικής τάξης κριβεται πίσω από το τραπεζικό κεφάλαιο. Επικρατεί ένας πέπλος μυστηρίου από τους κοινόβου-φόρους της αστικής τάξης για το ποιά είναι ακριβώς η μετοχική σύνθεση της Εθνικής και της Εμπορικής Τράπεζας, με ποιά τρόπο ακριβώς έγιναν και σε ποιά βαθμό οι κρατικοποιήσεις αυτών των τραπεζών. Υπάρχει κάποια δηλ. ομάδα της αστικής τάξης που ελέγχει την Εθνική Τράπεζα; Πρόκειται για μια κρατική-τραπεζική γραφειοκρατία; πρόκειται για κάποιο τμήμα του Βιομηχανικού κεφαλαίου που εκμεταλλεύεται με έμμεσο τρόπο τις σχέσεις του με το τραπεζικό κεφάλαιο;

Σ' αυτή την κόντρα παράλληλα οι δύο σοσιαλ-φασιστές δημαγωγοί, Παπανδρεϊού και Φλωράκης, προσπαθούν να παρασύρουν ο μιν πρώτος τη μικροαστική τάξη της πόλης και τον χωριάτο ο δε δεύτερος την εργατική τάξη.

Οι εργαζόμενοι του χωριού και της πόλης και πρώτα απ' όλα η εργατική τάξη δεν έχουν να συμμαχίσουν με κανένα από τα δύο τμήματα της μεγάλο-αστικής τάξης. Μπορούν σ' ένα βαθμό γ' αξιοποιήσουν αντιθέσεις τους στον αγώνα για το μεροκάματο, ωστόσο πρέπει να αντιμεταποισούν και τα δύο τμήματα σαν εχθρούς. Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στο ζήτημα του χτυπήματος του εργατικού μεροκάματου και της συνδικαλιστικής δημοκρατίας οι εργάτες σε γενικές γραμμές έχουν απέναντί τους ένα ενιαίο μπλοκ. Παράλληλα είναι φανερό ότι το κρατικό-χρηματιστικό κεφάλαιο επιδιώκει την κυριαρχία του πάνω στο υπόλοιπο κεφάλαιο, όχι όμως υποχρεωτικά με τη μορφή της κρατικοποίησης. Η κρατικοποίηση είναι έλεγχος και απορρόφηση του δυνατώτερου και στρατηγικότερης σημασίας τμήματος του μεγάλο ιδιωτικού κεφαλαίου. Γι' αυτό το λόγο, τόσο το ΠΑΣΟΚ, όσο και το ψευτο-ΚΚΕ, δεν είναι οπαδοί της αναφανδόν κρατικοποίησης. Αναγνωρίζουν δηλαδή και οι δύο την ανάγκη να αξιοποιήσουν τα κεφάλαια και την επιχειρηματική πείρα του ιδιωτικού κεφαλαίου, αν και σαν ρεβιζιονιστές δεν θάβεται να δει το κράτος, οποσδήποτε θα μπορούσε να διακρίνει την Εθνική τράπεζα. Ψάξτε όμως τα προγράμμάτα του, να ξέρετε τα συνθήματά του. Δεν θα την βρείτε.

Εμείς μπορούμε να διαπιστώσουμε από πολιτική άποψη ότι ο Παπανδρεϊός εκφορξεί με συνέπεια τα συμφέροντα αυτού του κεφαλαίου, όπως και ο παρακοιμώμενος του Παναγιώπουλος της Εθνικής, ότι η πολιτική αυτού του Παπανδρεϊού είναι ακραία φασιστική, ότι ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός τρέφει εξαιρετικά αισθήματα απέναντι στον Ζολότα τον γιγαντή της διαχείρισης του τραπεζικού κεφαλαίου στην Ελλάδα, ότι ο Γ. Μαύρος κατ' εσχολήν φίλο-σοβιετικός στο μπλοκ της νέας δεξιάς, γιγάρη προδικτατορικά πρόεδρος της Εθνικής.

Είναι φανερό ότι το ψευτο-ΚΚΕ έχει συγκεκριμένη πολιτική συμμαχία με τους εκφραστές του κρατικό-χρηματιστικού κεφαλαίου, ο αντιμονοπωλιακός και αγώνας είναι η πάλη του σε συμμαχία με το φιλοσοσιαλ-ιμπεριαλιστικό, ισχυρότερο κομμάτι της αστικής τάξης, ενάντια στο φιλοδοξικό ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο με τις ατομικές μορφές της ιδιοποίησής του, δηλαδή να απαντήσουμε στο ερώτημα ποιά ακριβώς τμήμα της αστικής τάξης κριβεται πίσω από το τραπεζικό κεφάλαιο. Επικρατεί ένας πέπλος μυστηρίου από τους κοινόβου-φόρους της αστικής τάξης για το ποιά είναι ακριβώς η μετοχική σύνθεση της Εθνικής και της Εμπορικής Τράπεζας, με ποιά τρόπο ακριβώς έγιναν και σε ποιά βαθμό οι κρατικοποιήσεις αυτών των τραπεζών. Υπάρχει κάποια δηλ. ομάδα της αστικής τάξης που ελέγχει την Εθνική Τράπεζα; Πρόκειται για μια κρατική-τραπεζική γραφειοκρατία; πρόκειται για κάποιο τμήμα του Βιομηχανικού κεφαλαίου που εκμεταλλεύεται με έμμεσο τρόπο τις σχέσεις του με το τραπεζικό κεφάλαιο;

Σ' αυτή την κόντρα παράλληλα οι δύο σοσιαλ-φασιστές δημαγωγοί, Παπανδρεϊού και Φλωράκης, προσπαθούν να παρασύρουν ο μιν πρώτος τη μικροαστική τάξη της πόλης και τον χωριάτο ο δε δεύτερος την εργατική τάξη.

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΜΕΣΜΟ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟ-ΚΚΕ ΜΕ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Το ψευτο-ΚΚΕ δεν είναι πολιτικό πραχτορείο μιας οποιασδήποτε υπερδύναμης, αλλά εκείνης στην οποία κυριαρχεί ο κρατικός μονοπωλιακός καπιταλισμός με την πιο ακραία κρατική του μορφή. Είναι δηλαδή ένας κρατικός καπιταλισμός όπου μάλιστα για πρώτη φορά στην ιστορία του καπιταλισμού ταυτίζεται σε μερικά πρόσωπα η οικονομική με την πολιτική εξουσία σαν εξουσία απόλυτη στον η πιο στιγνή δικτατορία, που έχει γνωρίσει ο σύγχρονος κόσμος, αυτήν που ο Μάο Τσούνγκ πρωτοπόρα ονόμασε «δικτατορία χιτλερικού τύπου».

Για κρατικό καπιταλισμό ζι-

Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟ-ΚΚΕ ΜΕ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Εκείνο το τμήμα του μεγάλο κεφαλαίου, που βρίσκεται σε απόλυτη σύμφυση με το κράτος δεν είναι το ιδιωτικό βιομηχανικό (η δεύτερη κατηγορία της ανάλυσης μας) αλλά

το τραπεζικό. Είναι αλήθεια ότι και μας, που γράφουμε αυτές τις γραμμές δεν είμαστε ακόμα σε θέση να εντοπίσουμε τις μορφές σύνδεσης του τραπε-

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε. ΣΤΑ ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

Την Δευτέρα 27 του μήνα η οργάνωση μας πήγε ξημερώματα στα Ναυπηγεία Σκαρμαγκά και μοίρασε την παρακάτω προκήρυξη. Εκεί βρήκαμε τους Πακιστανούς εργάτες να ζητούν την συμπαράσταση από τη μια μεριά και τα στελέχη της ΠΑΣΚΕ από την άλλη να μας αντιμετωπίζουν με μια τραμπούκικη νοοτροπία και να δείχνουν άλλη μια φορά ότι για το μόνο που ενδιαφέρονται είναι τα συμφέροντα του κρατικοχρηματιστικού κεφάλαιου. Έτσι αποδείχθηκε ότι προσπαθούν ν' απομονώσουν τους Πακιστανούς εργάτες από τον κορμό των υπολοίπων εργατών με διάφορες ρατσιστικές θεωρίες. Ήταν χαρακτηριστικό το εξής επιχειρημά τους: ότι η κυβέρνηση του Πακιστάν πήρε θέση στον ΟΗΕ ενάντια στην Ελλάδα στα Ελληνοτουρκικά. Αν είναι δυνατόν να ταυτίσουμε τους εργάτες που μοχθούν και εργάζονται τόσα χρόνια στη χώρα που έχουν εγκατασταθεί οικογενειακά και έχουν δεθεί με το λαό μας, να τους ταυτίσουμε με τον εκπρόσωπο της Πακιστανικής φασιστικής κυβέρνησης στον ΟΗΕ. Βέβαια όλα αυτά τα επιχειρήματα τα αντέστρεψαν τα μέλη της ΟΑΚΚΕ και συγχρόνως προσπάθησαν να δημιουργήσουν ένα κλίμα ταξικής αλληλεγγύης. Εξηγώντας στους εργάτες των Ναυπηγείων ότι αν δεν σταθούν αλληλέγγυοι με τους εργάτες Πακιστανούς θα έρθει και η δικιά τους σειρά.

ΝΑ ΑΝΑΝΕΩΘΟΥΝ ΟΙ ΛΑΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΚΙΣΤΑΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ, ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΜΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ.

Εργάτες των ναυπηγείων του Σκαρμαγκά:
Ο Υπουργός εργασίας Γιαννιτσόπουλος, κοιμισμένος την κυβερνητική πολιτική δήλωσε, πως στο ναυπηγείο υπάρχουν 1000 «περπατήματα» εργάτες. Αυτό σημαίνει, πως η νέα κρατική εργοδοσία στομαχίζεται να χτυπήσει με απολύσεις και μάλιστα μερικές κλίμακας. Σ' αυτή την κατάσταση το υπουργείο Εργασίας, δεν ανανέωσε τις άδειες εργασίας 42 Πακιστανών συνάδελφων και ορίζεται απορροιασμένο να μην ανανεώσει τις άδειες όλων των αλλοδαπών μέχρι τον Απρίλη.

Οι πρώτες λοιπόν απολύσεις γίνονται και μάλιστα με τον πιο βρόμικο τρόπο. Με την καλλιέργεια μέσα στους εργαζόμενους του ρατσισμού και της διάσπασης. Λένε: «οι δουλειές δεν πάνε καλά, να διώξουμε τους ξένους, για να γάνει οι δικόι μας».

ΟΧΙ. Δεν υπάρχουν ξένοι και Έλληνες εργάτες μέσα στο Ναυπηγείο. Υπάρχουν εργάτες, που από χρόνια προσφέρουν τον ιδρώτα τους, για να αποκομίζει τεράστια κέρδη το κεφάλαιο, με την μια ή την άλλη του μορφή. Είτε με την μορφή του ιδιωτικού κεφαλαίου, είτε με την σημερινή μορφή του κρατικού-χρηματιστικού κεφαλαίου. Οι Πακιστανοί εργάτες, είναι πρώτα εργάτες στο ναυπηγείο και μετά Πακιστανοί. Την υπεραξία τους δεν την καρπώθηκε η αστική τάξη του Πακιστάν, αλλά η Ελληνική αστική τάξη. Και αν η σημερινή εργοδοσία τους χτυπάει, δεν τους απολύει επειδή είναι Πακιστανοί, αλλά επειδή είναι εργάτες. Και για να αυξήσει σήμερα ακόμα πιο πολύ τα κέρδη της, πρέπει να απολύσει.

Το κλίμα, η ταξική είναι το ότι ξεκινάει από τους Πακιστανούς. Και εδώ για μια ακόμη φορά, το κράτος έρχεται να δείξει τον υπαίτιο ρατσισμό του. Ξεκινάει το χτύπημα από τους Πακιστανούς, γιατί νομίζει πως οι συνάδελφοι αυτοί είναι πιο πρόσκοροι στην απομόνωση. Η ταξική της είναι η σαλαμοποίηση. Όμως ο ρατσισμός δεν πρέπει να περάσει στους εργάτες. Για χρόνια ολόκληρα με τους Πακιστανούς συντρόφους μας, δίπλα - δίπλα πολλαίμε την εργατική μας πάλη. Στο ίδιο αγώνα, στην ίδια σκαλωσιά, στην ίδια δεξαμενή, στην ίδια μηχανή. Μαζί δημιουργούμε τον κοινωνικό πλούτο στη χώρα μας, που τον κλέβουν μια χούφτα κροσλιστές, τραπέζιτες, βιομηχανοί και κρατικοί γραφειοκράτες. Και ακόμα πιο πολύ. Μαζί δημιουργούμε βήμα - προς βήμα τις συνθήκες, για την κοινωνική αλλαγή, για το κρέμισμα του σάπινου συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Αν αφήσουμε να περάσουν αυτές οι απολύσεις, τότε το μέλλον όλων μας θα είναι αβέβαιο. Θα έρθει και η σειρά μας. Και αν το γιατί απέναντί μας έχουμε ένα μεγάλο κεφάλαιο, μια μπίρη εργοδοσία. Το κρατικό - τραπέζιτικό κεφάλαιο. Η «Κρατικοποίηση» του ναυπηγείου δεν αποδείχθηκε «παράδεισος» για τους εργαζόμενους, όπως μας έλεγαν διάφοροι φιλοταρσιφιστές. ΚΑΤΕΡΓΟ ΗΤΑΝ ΜΕ τον Νιάρχο, κάτεργο είναι και τώρα. Και αυτό γιατί, μπορεί να αλλάξει η μορφή της ιδιοκτησίας, αλλά δεν αλλάζει καθόλου η εκμετάλλευση. Αυτό που έγινε, ήταν η μεγαλύτερη συγκέντρωση του κεφαλαίου στα χέρια των τραπεζιτών και του κράτους.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΑΘΗΝΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55
ΟΜΟΝΟΙΑ ΤΗΛ. 5241058
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 1
Π.ΚΟΚΚΙΝΙΑ ΤΗΛ. 4928007

ΞΕΦΡΑΓΟ ΑΜΠΕΛΙ...

Μια μικρή αναδημοσίευση από το ΒΗΜΑ της 19 Γενάρη.

Δεν μας έφθαναν οι Αμερικανοί αλλά τελευταίως «πλάκωσαν» και... οι Σοβιετικοί! Διότι οι μιν σε κάτι άλλες εποχές είχαν καβαλήσει το καλάμι και μας έπαιρναν για αποικία. Τώρα κάτι περιέργως διαθέσεις δείχνουν και οι άλλοι!!!

Έτσι, λοιπόν, την Παρασκευή που μας ερχόταν ο κ. Λογγίνωφ οι Σοβιετικοί με επικεφαλής τον επιτετραμμένο (δίδει ο πρόβλημά μας τελευταία εδώ και καιρό) κ. Πούσκιν κατέλαβαν όχι μόνο την αίθουσα επίσημων του ανατολικού αεροδρομίου αλλά και την πίστα προσγειώσεων! Με το «έτσι θε-

λι» κατέβασαν ένα αυτοκίνητο της σοβιετικής διπλωματικής αντιπροσωπείας να περιπολεί... στους διαδρόμους προσγειώσεων».

Επανεπισημάνω ο υπεύθυνος Αεροπλοΐας του αεροδρομίου έκανε συστάσεις στους Σοβιετικούς λέγοντας ότι για λόγους ασφαλείας απαγορεύονται να κυκλοφορούν πολιτικά αυτοκίνητα στην πίστα. Αυτοί όμως εκάφευσαν! Το αυτοκίνητο με πινακίδες «Ξένη Αποστολή» επέμνε να κάνει τις βόλτες του ανάμεσα στις «αίρες» και τα περιπολικά της αστυνομίας, ακόμη και δίπλα σε ένα «τζάμπο» της ΤWΑ!

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

σος της όταν χτύπησε από θέση ισχύος, αλλά πληρώνει για το μόνο θετικό της, ότι τα έβαζε επιμονα με το ψευτο - ΚΚΕ και σ' ένα βαθμό διαφοροποιόταν από τον επίσημο φιλοσοβιετικό όλο του κυβερνητικού τύπου.

Μετά από τέτοια οδυνηρά μαθήματα η ομάδα Κουτσούγγρα καταλαβε. Είχε ήδη καταλάβει μετά την προβοκάτσια της «κροναϊζέρας» στις Μπαχάμες - που γέμισε τα πρωτοσέλιδα του φίλο -παπανδρείκου τύπου.

Έτσι τώρα γίνεται μια μάχη θέσεων. Ίσως να πρόκειται για τον επίλογο της μακρόχρονης, υπομονετικής πάλης, που έδωσε ο Παπανδρέου για να απομονώσει τους υποστηρικτές της αντι-σοσιαλ-ιμπεριαλιστικής γραμμής μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αν αυτό είναι αλήθεια τότε οι εξελίξεις θα είναι ραγδαίες στην πολιτική σκηνή του τόπου.

Δεν είναι κατά τη γνώμη μας άσχετες μ' αυτή τη σύγκρουση οι αποστρατιές τόσο στο στρατό όσο και στα σώματα ασφαλείας. Ειδικότερα σχετικά με τις δεύτερες ήρθε στο φως της δημοσιότητας η διαπάλη Κουτσούγγρα - Τσοούρα (τον πιστό στον Παπανδρέου), για την αναδιάρθρωση στην ηγεσία της Ε.Λ.ΑΣ.

Σύμφωνα μ' αυτές τις πληροφορίες ο Κουτσούγγρας διέσωσε προς το παρόν, μέχρι τις ταξικές κρίσεις του Φλεβάρη, τον Μπισοϊνική, αλλά έχασε τον οθαρμένο και «τελειωμένο» Αρκουδέα.

Αντά σημαίνουν: καθαρίσαμε το έδαφος στο εσωτερικό μέτωπο πριν από μια γοργότερη κίνηση του Παπανδρέου στο εξωτερικό.

ΚΡΙΣΙΜΟΣ Ο ΜΑΡΤΗΣ

Είναι φανερό, λοιπόν ότι οι ελληνοαμερικανικές σχέσεις θα φτάσουν σ' ένα κολοφώνα έντασης κάτω από την ακομία σχετικά ήρεμη επιφάνεια τους στις αρχές του Μάρτη. Η προγραμματισμένη επίσκεψη του αρχηγού τους Στέητ Νητάρμντ Σούλιτς στις 25 του Μάρτη έχει κινητοποιήσει σε φοβερό ρυθμό τα στελέχη του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Ουάιτχεντ χθες, ο Γκαστ σήμερα, αήριο η Ρίτζγουοθι είναι αντίστοιχα βήματα σ' αυτή την κλιμάκωση του διπλωματικού παιχνιδιού, που θα κορυφωθεί το Μάρτη.

Ποια θα είναι η στάση του Παπανδρέου απέναντι στις βάσεις, και τη συμμετοχή στα γυμνάσια του ΝΑΤΟ; Αυτά είναι τα κεντρικά ζητήματα. Εκεί συγκεντρώνονται οι αμερικανικές πιέσεις και οι εκβιασμοί. Αυτοί στην ουσία τους είναι ο παράγοντας Τουρκία. Οι Αμερικανοί σαν όλο πίσω σήμερα, που είναι αδύνατο να τα εσωτερικά τους ερεπόμενα στην Ελλάδα, δεν μπορεί παρά να χρησιμοποιούν το τελευταίο τους μεγάλο χαρτί, τον τουρκικό σοβινισμό. Όμως είναι ο τουρκικός σοβινισμός ο βασικότερος παράγοντας που έκανε το ισχυρότερο τμήμα της ελληνικής αστικής τάξης κάτω από την σχετική ανοχή ολόκληρης αυτής της τάξης να στραφεί προς τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό. Αυτό το χαρτί ούτως ή άλλως επιμένουν να παίζουν οι Αμερικανοί. Στο βάθος αυτός είναι και ο εκβιασμός των F-16, ο εκβιασμός του 7 προς 10 ή η έμφυση και λεπτά διατυπωμένη αλλά σαφέστατη απειλή ότι: «Αν απομακρύνουμε τις βάσεις μας από την Ελλάδα θα αρχίσουμε να ισοστάμεθα τον πολιτικό εκβιασμό της Τουρκίας επί σειράς θεμάτων, δεδομένου ότι η Τουρκία θα γίνει η μόνη χώρα στην περιοχή που θα έχει αμερικανικές εγκαταστάσεις» (ΒΗΜΑ 26.1.86).

Είναι αλήθεια ότι αυτοί που βιάζονται να κλείσουν το ζήτημα των βάσεων και του ΝΑΤΟ μέχρι τα τέλη του Μάρτη, είναι οι Αμερικανοί

και όχι ο Παπανδρέου. Αυτός θα επιχειρήσει να εκμεταλλευτεί αυτό το πλεονέκτημα δίνοντας όσο πιο αόριστες υποσχέσεις μπορεί για την παραμονή των βάσεων στους αμερικανούς σε όσο πιο «ιδιωτικό» παρασκηνακό επίπεδο γίνεται για να έχει τις λιγότερες δυνατότες πολιτικές δεσμεύσεις. Αυτό το δρόμο προσπαθούν να του φράξουν οι αμερικανοί με το τηλεγράφο, που λέγεται επίσκεψη Σούλιτς.

Ο Παπανδρέου ίσως κάνει ταχτικές υποχωρήσεις για να κερδίσει χρόνο. Ιδιαίτερα θα προσέξει να τοποθετήσει έτσι τα ζητήματα, ώστε να μη έρθει σε σύγκρουση με την Ευρώπη. Τόσο η διεθνής πολιτική του Παπανδρέου, σήμερα πάντα και με τις γενικές κατευθύνσεις της πρόσφατης ρώσικης εξωτερικής πολιτικής συνίσταται στην αξιοποίηση των αντιθέσεων Ειρώπης - ΗΠΑ για την απομόνωση της δεύτερης, όσο και η εσωτερική με την προσπάθεια για συγκρότηση ενός ενιαίου αντι - Μησοσιαλιστικού μετώπου που ο Παπανδρέου πρόσφατα εγκαινίασε στη Βουλή.

Όμως ακόμα κι' αν ο Παπανδρέου καθησυχάσει με επίσημο και ανοιχτό τρόπο τις ΗΠΑ με μια δήλωση για την παραμονή των βάσεων μετά το '88 δεν θα πρόκειται παρά για μια αναγκαίοτητα ταξική χαρακτήρα. Έτσι κι αλλιώς μετά το Μάρτη η σύγκρουση με τις ΗΠΑ θα δυναμώσει.

Γιατί το ποιος έχει τις βάσεις είναι ένα ζήτημα και το ποιος στρατός περικυκλώνει αυτές τις βάσεις και τις καταργεί ή τις απελευθερώνει για τη δράση τους σε καιρό πολέμου είναι ένα άλλο ζήτημα και μάλιστα το καθοριστικό. Η κρίση ΗΠΑ - Λιβύης τις τελευταίες μέρες και η άρνηση του Παπανδρέου να χρησιμοποιηθούν οι βάσεις σ' αυτή τη σύγκρουση είναι ένα χαρακτηριστικό δείγμα αυτής της αντίστασης.

Αυτός είναι κι' ο λόγος που οι ΗΠΑ μεταθέτουν το φορέα της «αγοράς του αιώνα» από την Τζένεραλ - Νταϊνάμικς στο αμερικανικό κράτος, ώστε να μπορεί αυτή να γινετα με πιο άμεσο ειλιγιστο τρόπο ένα εργαλείο άσκησης εξωτερικής πολιτικής. Έτσι κι' αλλιώς η παράδοση του πρώτου F-16 ακόμα κι' αν υπογράψει τώρα η συμφωνία μετά από μια διελκυσιστία 2 χρόνων, θα γίνει μετά το '88.

ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΔΩΡΟ

Αλλά εκτός από τον Παπανδρέου δεν βιάζονται ούτε οι Ρώσοι. Ο κλοιός στήνεται μεθοδικά. Ο στρατηγικός στόχος της Ρωσίας στην περιοχή είναι η περικύκλωση της Τουρκίας για να υποχρεωθεί αυτή να κρατάει πάντα νοιχτά στο Ρώσικο στόλο τα στενά. Αν δηλαδή αντισταθεί, να είναι εικόλο να ταυκιστεί από μια Συρία στο νότο, μια Ρωσία ανατολικά και βόρεια, μια Βουλγαρία και μια φίλο -σοσιαλ-ιμπεριαλιστική Ελλάδα δικιά.

Σ' αυτά τα πλαίσια και σαν μια ακόμα επιβράβευση της ανατολικής πολιτικής της Παπανδρείκης κλιμακ εντάσσεται η πρόσφατη πρόταση των Ρώσων για την Κύπρο.

Η ουσία της πρότασης είναι παλιά. Να χωθεί η Ρωσία μέσα σ' ένα παιχνίδι που της έχουν στερήσει ο αμερικανικός και ο εργαλειςκος ιμπεριαλισμός και να επιβληθεί αναεπιλήθηρα δύναμη, δηλαδή η αναεμπλακεί βαθύτατα στις εκρηχτικές αντιφάσεις του τόπου. Το καινούργιο σ' αυτή την πρόταση είναι ότι για πρώτη φορά η Ρωσία

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΕΡΑΤΩΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΠΙ ΜΑΣ

Όχι! Ούτε το Μάρτη, ούτε μετά το Μάρτη θα υπάρχει ησυχία στην Ελλάδα. Δεν υπάρχει μια υπερδύναμη. Υπάρχουν δύο. Και η μία φέρνει την άλλη. Ένας Λογγίνωφ έρχεται στην Ελλάδα επειδή έρχεται ένας Ουάιτχεντ. Ένας Ουάιτχεντ έρχεται αντίστροφα επειδή έρχεται ένας Λογγίνωφ. Αυτά τα δύο διεθνή τέρατα σκέφτονται όπως κάθε ιμπεριαλιστής. Σκέφτονται όπως λέει ο Λένιν ποιο πολύ, πως θα απομονώσουν τη θέση του αντιπάλου. Με λίγα λόγια οι δύο δυνάμεις αυτομαζώνονται να παλαίωνουν μέσα στο σπίτι μας. Το χειρότερο είναι ότι θα εμπλακούν και η αρχή σε μια σύγκρουση «μέσω αντιπροσώπων».

Κανένας πραγματικά προσειτιτικός άνθρωπος δεν θα πρέπει να πέσει στην παγίδα να ταχθεί με τον έναν ή με τον άλλο.

Αντίθετα κάθε πραγματικά προο-

δευτικός άνθρωπος καθ' ένας που παλεύει για την εθνική ανεξαρτησία, και για την κοινωνική απελευθέρωση πρέπει να δώσει όλες του τις δυνάμεις για να ξεπεταχτούν οι δύο υπερδυνάμεις, για να απομονωθούν τα τσιράκια τους, για να μη μετατραπεί η χώρα μας σ' ένα νέο Λίβανο.

Ας μη μένει άλλωστε σε κανέναν η αμφιβολία ότι ο «έξιπνος» καθηγητής, θα χρεωκοπήσει μέσα στη μεγαλύτερη οργή και περιφρόνηση του λαού που ήδη έχει αρχίσει να καταλαβαίνει με ποιον έχει να κάνει. Ο ψεύτης και ο κλέφτης την πρώτη μέρα χαιρόνται. Αλλά ανεξάρτητα από αυτό οι άνθρωποι και οι πολιτικές δυνάμεις που πρόσφωσαν εκδολετιστές σε υπερδυνάμεις τσαλαπατήθηκαν στο τέλος από αυτές.

Η τύχη ενός Ταράκι στο Αφγανιστάν και ενός Μοχάμεντ στην Υεμένη αποτελούν μια παραστατική απόδειξη γι' αυτό.

ΕΞΩ ΟΙ ΣΤΟΛΟΙ ΑΠ' ΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

Αν η Γενεύη είναι ο τόπος που κλείνουν ραντεβού οι υπερδυνάμεις για να μοιράσουν το απατηλό δόρο της «ειρήνης» στους λαούς και τις χώρες, αν αυτό το έδαφος φιλοξενεί κάθε τόσο τα κάλπικα χαμόγελα των Ρήγκαν - Γκορμπατσώφ, υπάρχουν εντούτοις περιοχές στον πλανήτη που μετράνε επακριβώς το μέγεθος της υποκρισίας και της απάτης αυτών των δού.

Παρατηρείται μάλιστα το φαινόμενο ότι οι περιοχές αυτές όλο και αυξάνονται. Και όχι μόνο αυτό. Έχουν αυξηθεί έτσι τα τελευταία χρόνια τα θερμά και πολύ εύφλεκτα σημεία αναμέτρησης των ιρηνοποιών μας.

Ένα απ' αυτά είναι και η Μεσόγειος. Μέχρι τώρα «φιλοξενούσε» τα πειρατικά του δου αμερικανικού στόλου. Η πρόσφατη αναμέτρηση όμως του Ρήγκαν και του Καντάφι, έφερε στην επιφάνεια, ανοιχτά αυτό, που στους λαούς της Μεσόγειου ήταν αρκετά κρυμμένο.

Αυτό που οι μαρξιστές - λενινιστές της Ελλάδας, χρόνια κατ'αγγέλναν.

Την παρουσία του ρώσικου στόλου. Αυτός μέχρι τώρα, πέρα από το ότι καταπατούσε το δικαίωμα της χώρας μας για επέκταση των ναυτικών της μιλίων, με τις πλωτές βάσεις του, ουσιαστικά στα χωρικά μας ύδατα, έκανε περιπολίες στα νερά της Μεσόγειου, περιμένοντας τον καιρό που θα έδειχνε ανοιχτά τη δικιά του χωροφυλακιστική νοοτροπία. Και ο καιρός αυτός δεν άργησε.

Η συνεχιζόμενη όξυνση των σχέσεων ΗΠΑ - Λιβύης, τα ναυτικά γυμνάσια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στο κόλπο της Σμύρνης και η επίδειξη δύναμης στον Καντάφι και τις άλλες φραβικές χώρες, έβαλαν επί τάπητος το ζήτημα.

Ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός βγαίνει από την «αφάνεια» στην ανοιχτή δράση και αναλαμβάνει τον «σωτήριο» ρόλο του. «Αν οι ΗΠΑ επιτεθούν στη Λιβύη, θα βρεθούν αντιμέτωπες με τον σοβιετικό στόλο».

Η σκυτάλη περνάει σε άλλα χέρια. Η Μεσόγειος «φιλοξενεί» και δεύτερο πειρατή. Και αυτόματα εγκλωπώνεται δύο φασιστικά τέρατα, που καμιά δουλειά δεν έχουν στη περιοχή αυτή, παρά μόνο την καθυπόταξη των λαών.

Αν αυτό είναι καθαρό για τον έναν απ' τους δύο, είναι γιατί αυτός αλώνει για χρόνια, υπερασπιζόμενος τον «ελεύθερο κόσμο».

Οι λαοί το ένωσαν αυτό καλά στο πετσί τους. Δεν είναι καθαρό όμως για τον δεύτερο, που ήρθε τελευταίως στο τραπέζι της μοιρασιάς. Όχι μόνο γιατί ανεμίζει διεθνή σύμβολα και παλιά αίγλη, αλλά και γιατί η σημαία του φίλου και του φυσικού συμμάχου σε στραβώνει, έτσι ώστε το χτύπημα της αμερικανικής υπερδύναμης δημιουργεί τον κίνδυνο, να περάσουν οι λαοί στην «στηρίξη» τους στην άλλη υπερδύναμη. Οι λαοί έχουν πληρώσει ακριβά στο παρελθόν τέτοιες αυταπάτες.

Ωστόσο το ψέμα έχει κοντά ποδάρια και η αντίστροφη μέτρηση έχει αρχίσει. Αυτή υπαγορεύεται από την ίδια την πείρα των λαών, που γνωρίζουν από χρόνια τι σημαίνουν νέοι προστάτες και ποιο ρόλο παίζουν αυτοί που έρχονται να αντικαταστήσουν τους παλιούς. Η πάλη για το τσάκιμα των υπερδυνάμεων έχει δρομολογηθεί. Χρειάζεται αυτή η πάλη να ενταθεί.

Οι λαοί της Μεσόγειου και ο λαός μας απαιτούν: «Να φύγουν οι υπερδυνάμεις». «Έξω οι στόλοι απ' τη Μεσόγειο».

Φίλοι αναγνώστες της «Ν.Α.».
Σας καλούμε να δυναμώσετε τη φωνή των κομμουνιστών.
Για ενισχύσεις στείλτε στη διεύθυνση: Διονύσης Βόγλης, Βερανζέρου 55 - Αθήνα, τηλ. 5241058.

ΛΙΒΑΝΟΣ: Συριακή επέμβαση για να πέσουν και οι τελευταίες αντιστάσεις

Μια νέα περίοδος αρχίζει για το Μεσανατολικό ζήτημα. Ύστερα από την προσωρινή ανακωχή με την κατάπαυση του πυρός, οι αντιθέσεις περνούν σε νέα φάση άδυναμης, καθώς οι ένοπλες συγκρούσεις ξανάρχισαν μεταξύ των αντιμαχόμενων δυνάμεων.

Η περίοδος αυτή χαρακτηρίζεται από δύο στοιχεία. Από την επίδραση του σοσιαλϊμπεριαλισμού, μέσω της Συρίας, απειθείας στο Λίβανο, και από τις συζητήσεις και τις ανακατατάξεις στη στάση των αραβικών χωρών, όσο αφορά την διεύθυνση του Παλαιστινιακού προβλήματος.

Το στοιχείο όμως που χαρακτηρίζει την περίοδο αυτή, είναι η σύγκρουση Συρίας - Λιβανού, όπου ύστερα από το χτύπημα της Παλαιστινιακής Επανάστασης, από τις υπερδυνάμεις και τους υποταχτικούς τους Συρία - Ισραήλ, έχουν δημιουργηθεί οι προϋποθέσεις για την λύση αυτού του προβλήματος σε όφελος του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Η προηγούμενη περίοδος και η σημερινή σύγκρουση Συρίας - Λιβανού

Το ξέσπασμα του εμφύλιου πολέμου τα προηγούμενα χρόνια μεταξύ των κυβερνητικών στρατευμάτων του Τζεμαγιέλ και των μουσουλμανικών ένοπλων δυνάμεων, είχε το χαρακτήρα της αντίθεσης ανάμεσα στην αστική τάξη του Λιβανού και στα καταπιεζόμενα μουσουλμανικά φτωχά στρώματα του πληθυσμού.

Την αντίθεση αυτή εκμεταλλεύτηκε αμέσως η Συρία. Στον πόλεμο αυτό γρήγορα αναμειχθηκε και πήρε το μέρος των μουσουλμανικών δυνάμεων. Η στάση της αυτή υποχρεώθηκε από ένα και μοναδικό λόγο. Την κυριαρχία της στο Λίβανο στα πλαίσια της τοπικής ηγεμονιστικής πολιτικής της στο χώρο της Μέσης Ανατολής. Πολιτική που εκτρέφει ο σοβιετικός σοσιαλϊμπεριαλισμός για την εξυπηρέτηση των δικών του σχεδίων διεξόδου στην περιοχή.

Το κίνημα αυτό γρήγορα απέχτησε έντονες φιλοσοφικές ιδεολογικές επιρροές, αφού η εμπραχτική ανάμειξη της Συρίας, δημιούργησε ανοικτούς συσχετισμούς για την νίκη επί του Τζεμαγιέλ. Από την άλλη μεριά η αστική τάξη του Λιβανού ήταν διαιρεμένη. Η κυβέρνηση αυτή ήταν ένα μέγιστο φιλοσυριακή και χριστιανοφασιστική αστικής τάξης. Το άπλομα στη συνέχεια του εμφύλιου και το ολοένα ορμητικότερο μπάσιμο της Συρίας στη διένεξη, δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για το γονάτισμα του Τζεμαγιέλ.

Έτσι πριν λίγο καιρό η Συρία ανάγκασε τους χριστιανοφασιστικούς να διαπραγματευθούν μαζί της, για μια συμφωνία ειρήνευσης στο Λίβανο. Η έμμση κίριαρχία της Συρίας, αφού υπαγόρευσε τις θέλησές της, ήταν πια γεγονός.

Η πρόσφατη συμφωνία που επιτεύχθηκε στη Λαμασόκ μεταξύ Ασσαντ - Φίλοσιριου Χομπίκα αναγνώρισε τον «μεσοαζητικό» ρόλο της Συρίας.

Ένα μήνα μετά η άρνηση του Τζεμαγιέλ να αναγνωρίσει την συμφωνία σε μια προσπάθεια αντιστάσεως και η καθάρωση του Χομπίκα αποτέλεσε το έναυσμα για το ξέσπασμα νέων βίαιων συγκρούσεων και την εμφάνιση των συριακών στρατευμάτων στα σύνορα με το Λίβανο. Οι προθέσεις του Ασσαντ έγιναν πιο σαφείς. Η ανατροπή του Τζεμαγιέλ και το πάρισμο της εξουσίας από τις φιλοσυριακές δυνάμεις, με μια Συρία μέσα στο Λίβανο είναι το αμέσως επόμενο βήμα.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση ο Τζεμαγιέλ βρίσκεται ανήμπορος να ακολουθήσει μια γρήγορη πολιτική αντίσταση, γιατί η κυβέρνηση του είναι τώρα περισσότερο διασπασμένη και αποδυναμωμένη. Στο υπουργικό συμβούλιο που κάλεσε στην αρχή της επανάστασης, οι φιλοσυριακοί υπουργοί του, πέντε στους εννιά, με επικεφαλής τον Καράμι, αρνήθηκαν να συμμετάσχουν, ενώ ο πρόεδρος πρόεδρος του Λιβανού Φραντζέ τον κάλεσε να παραιτηθεί ή να αντιμετωπίσει τις συνέπειες.

να αντιμετωπίσει τις συνέπειες.

Είναι φανερό ότι ακόμη και σε περίπτωση αντιστάσεως των λιβανικών στρατευμάτων, δεν υπάρχουν πιθανότητες για μια στρατιωτική νίκη του Τζεμαγιέλ. Το μέγιστο σοσιαλϊμπεριαλισμού - συριακού φασισμού δείχνει ότι το θέμα Λίβανος οδηγείται στην άδικη «λύση» του. Άρα ιστορικά προσωρινή.

Το χτύπημα του παλαιστινιακού κινήματος

Μια τέτοια λύση επιδόθηκε από την αρχή το μαύρο αυτό μέτωπο. Όμως το εμπόδιο δεν ήταν μόνο η λιβανική αστική τάξη. Ήταν και η παλαιστινιακή επανάσταση, που έχοντας σαν βάση τον Λίβανο, διεκδικούσε τα κατεχόμενα από το Ισραήλ, εδάφη της, και το δικαίωμα να ιδρύσει δικό της ανεξάρτητο κράτος.

Αυτή την επανάσταση χτύπησε ο σοσιαλϊμπεριαλισμός, όταν πριν δύο χρόνια έβαλε τους Σύρους να στακίσουν τους Παλαιστίνους, την στιγμή που αυτό το κίνημα ήταν στραμμένο ενάντια στο Ισραήλ και τον πάτριό του τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Έτσι με το λάθος του μονόπλευρα αντιαμερικάνικου - αντιισραηλτικού αγώνα, με την υπατάχτη για τον ρόλο του σοσιαλϊμπεριαλισμού σαν φυσικού σίμμαχου και με δύο υπερδυνάμεις τώρα να αντιπλένουν, το κίνημα αυτό, ύστερα από το χτύπημα του τελευταίου παλαιστινιακού οχηρού στην Τρίπολη του Λιβανού από τον Ασσαντικό φασισμό, αναγκάζεται να εγκαταλείψει το λιβανικό έδαφος. Όμως η επανάσταση αυτή παρ' όλες τις δυσκολίες μένει όρθια και σταθερή στον ανεξαρτησιακό της δρόμο.

Αυτό είναι που δεν χάνονταν οι υπερδυνάμεις. Έτσι προχωρούν σε συνεχείς επιθέσεις.

Οι Αμερικάνοι και το Ισραήλ, με αφορμή την σημερινή προβοκάτσια της σααήν 4 Ισραηλινών στην Κί-προ, βομβαρδίζουν πριν λίγο καιρό το αρχηγείο της ΟΑΠ που εδράζει

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

Ένας νέος ελιγμός του σοσιαλϊμπεριαλισμού

Τίποτα δεν είναι τόσο ανησυχητικό για τους λαούς, όσο το να μιλάνε οι υπερδυνάμεις για ειρήνη και στο όνομά της να καλύπτουν τα ύπουλα σχέδιά τους.

Η αλήθεια είναι πως ο Γκορμπατσώφ κατέβαλε σοβαρή προσπάθεια για να πείσει ότι η πρότασή του — για μείωση και σταδιακή κατάργηση των πυρηνικών — που έκανε στον Ρήγκαν, είναι μια ειλικρινής χειρονομία «καλής θέλησης». Από μια πρώτη εξέταση βλέπει κανείς μια προσπάθεια για αμοιβαίες και ισότιμες υποχωρήσεις. Αν όμως αναλυθούν ένα προς ένα τα σημεία της πρότασης, τότε η πρώτη εντύπωση αποδεικνύεται απατηλή και διαλύεται σαν καπνός.

Εδώ και πολλά χρόνια οι υπερδυνάμεις δεν κάνουν τίποτα άλλο, από το να προσπαθούν με εντατικούς εξοπλισμούς, επεμβάσεις και πολέμους να υπερισχύσουν η μία στην άλλη και να κατακτήσουν την παγκόσμια ηγεμονία.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια εντάσσεται και η πρόταση Γκορμπατσώφ προς τις ΗΠΑ. Ο Γκορμπατσώφ με τον πιο περίτεχνο τρόπο καταφέρνει ένα σημαντικό χτύπημα στον αντιπάλό του, τις ΗΠΑ.

1) Γιατί εντοπίζει τη μείωση των πυρηνικών όπλων σήμερα στο σταμάτημα του πολέμου των άστρων και μόνο, ενώ η πρότασή του περι-κοπή των πυρηνικών όπλων (που αφορά και την ΕΣΣΔ) θα γίνει κατ' αρχήν μέσα σε οχτώ χρόνια.

2) Γιατί η πρόταση δεν μιλάει καθόλου για τους πυραύλους SS - 20 που βρίσκονται στο ασιατικό τμήμα της Σ. Ένωσης αλλά ανά πάσα

για τη Μόσχα σφ' ενός, αλλά υποχρεώνει το ΝΑΤΟ να βασίσει την άμυνά του σε συμβατικά όπλα, όπου την υπερσπία, και μάλιστα με μεγάλη επιτυχία, την έχουν οι Ρώσοι.

Εκεί λοιπόν υποσκοπούν όλες αυτές οι προτάσεις «ειρήνης». Και βέβαια δεν μπορούν να γίνουν οι Ρώσοι πιστά τοι όταν μιλάνε για επί τόπου έλεγχο των αμυντικών, όταν επανηχοιούνται τις έχουν παρβίσει. Πρωμτικό είναι αξιωματική η «πολιτική αργών» που ακολουθεί η σημερινή ηγεσία του ΚΚΣΕ και στο ζήτημα των εξοπλισμών. Διαμαρτύρεται και ζητάει τη μείωση τους, μόνο όταν εξοπλίζεται η αντίπαλή της υπερδύναμη.

στιγμή μπορούν να μεταφερθούν εκκολόματα και να στραφούν ταχύτατα εναντίον της Ευρώπης, εκάσπαιτεί από τις ΗΠΑ να περικυλώσουν τους ευρωπαϊκούς τους.

3) Γιατί αφήνει βέβαια ορισμένους πυραύλους γαλλικούς και αγγλικούς (4-ΠΟΞΕΙΩΝ) και M-20), οι οποίοι όμως είναι απαρχαιωμένοι και απαγορεύει τη βελτίωσή τους.

4) Γιατί ζητάει από χωρες σίμμαχους των ΗΠΑ (Γαλλία, Αγγλία) να περιορίσουν τον πυρηνικό τους εξοπλισμό, χωρίς να λέει κανέναν για τις χώρες της Αν. Ευρώπης που έχουν SS-20 στο έδαφός τους.

5) Γιατί η σταδιακή μείωση των πυρηνικών όπλων μέχρι την τελική τους κατάργηση (το 2000 !!!), δεν αποτελεί κανενός είδους άδρασηση

Φυσικά, δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας όταν εξοπλίζονται οι Ρώσοι.

Αυτή τη γραμμή σήμερα στην Ελλάδα ακολουθεί πιστά εκτός από το «Κ» ΚΕ και ο Α. Παπανδρέου.

Έχει αναλάβει με ιδιότυπο ζήλο την εκστρατεία κατά των πολέμων των άστρων και των εξοπλισμών (αννοείται της Αμερικής) και μάλιστα σε παγκόσμιο κλίμακα, προσπαθώντας να παρασύρει, όσες χώρες μπορεί σ' αυτή την κατεύθυνση (έξαιτίας από την Ινδία, τους 6 κ.λπ.).

Άγνοστο είναι μέχρι που μπήρει να οπισθοι το θράσος του. Αυτό όμως που είναι φανερό, είναι οι κινήσεις που δημιουργούνται για τη χώρα μας απ' αυτή του την πολιτική.

Που το πάει η Α.Κ.Ε.Π.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 5

φονία στο μέγιστο ζήτημα, το μοναδικό ζήτημα αρχής του απανταχού της γης φιλοσοσιαλϊμπεριαλισμού, η πίστη στην ΕΣΣΔ. Αυτό είναι το νόημα της άφισσης. «Να υκοιστί η φωνή Γκορμπατσώφ».

Μπορεί το ΚΚΕ να παραπατάει, όμως η Ρωσία πάει καλά.

Τι κακόιοστη φάρσα. Κανένας τακτικός εργατής δεν πρέπει να πέσει στην παγίδα αι της της αργάνωσης. Γενικότερα θα πρέπει κάθε δημοκρατικός άνθρωπος να είναι επιφυλακτικός μπροστά στις μεθόδους του σοσιαλϊμπεριαλισμού να διαμορφώνει οργανώσεις για όλα τα γούστα και όλες τις αποκλίσεις.

Εφ' όσον ο Κύρκος κατοφέρει να διασπάσει το ΚΚΕ εσ, τότε θα μοστροπουν αντικειμενικά 3 πολιτικά παραρτήματα του σοσιαλϊμπεριαλισμού στην Ελλάδα εχτός από το ίδιο το ψατό - ΚΚΕ.

● Η Ομάδα του Κύρκου για «σοβαρούς» κριτίες με αχαλίνωτες ρεβιζιονιστικές τάσεις.

● Η ΑΚΕΠ για εργατές που δεν μπορούν ακόμα να ξεφύγουν από την ιδεολογική επιρροή του υειτο-ΚΚΕ.

● και η 17 Νοέμβρη για αναρχικούς που έχουν σχημάσει την «αναποτελεσματικότητα» των Εξαρχειών.

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΠΑΙΤΕΙ ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΦΟΣΙΩΣΗ

Νότια Υεμένη

«Σύντροφοι κατά συντρόφων». Έτσι περίπου περιέγραψαν ορισμένες φυλλάδες του αστικού τύπου στη χώρα μας, τις ένοπλες συγκρούσεις και το πρόσφατο αματηρό πραξικόπημα στη Νότια Υεμένη.

Ανεξάρτητα από τον συνηθισμένο σύγχρονο, η παλαιού τύπου, αντικομμουνιστικό θόρυβο που προκαλούν, βαφτίζοντας τον φασισμό, μαρξισμό και ανεξάρτητα, από τις ιδεολογικές κατευθύνσεις που έχει η κάθε μία, ένα όνο-

μα υψώθηκε πάνω από κάθε σκοπιμότητα - «Σοβιετική Ένωση».

Πραγματικά. Πίσω από την πάλη για την αλληλεξόντωση, των δύο φιλοσοβιετικών φραζιών, βρίσκεται για μια ακόμα φορά, ο σοσιαλϊμπεριαλισμός.

Έτσι το πρόσφατο πραξικόπημα έφερε στην επιφάνεια ορισμένα άγνωστα στοιχεία.

Μπακίρ Αλ Αττά, ο οποίος δηλώνει μεταξύ άλλων ότι «θα εργασθούμε για την ενίσχυση των δεσμών μας με την ΕΣΣΔ, την Αιθιοπία και με τις χώρες της αραβικής χερσονήσου».

Η στάση του σοσιαλϊμπεριαλισμού

Αξίζει να δούμε την στάση του κράτους η Σ.Ε. κατά την διάρκεια των συγκρούσεων. Η δόλια αυτή υπερδύναμη κράτησε μια ένοπλη και διπλή ταχτική. Παρότι το πραξικόπημα ήταν δική της έμπνευση και καθοδηγήθηκε από το πούν της, εντούτοις δεν ήξερε εζ αρχής, αν αυτό θα επικρατούσε στο τέλος.

Έτσι στη διάρκεια των συγκρούσεων δεν πήρε το μέρος καμιά πλευρά, ώστε σε περίπτωση αποτυχίας του πραχτορά της, να τάξει καλά με τον προηγούμενο πρόεδρο. Κλασική δηλ. λογική του ιμπεριαλισμού, να μη ρισκάρει τα πάντα. Όταν λοιπόν οι πραξικοπηματίες του Ισραήλ έδειξαν να κερδίζουν, τότε μόνο η Μόσχα έκορυσσε ανοιχτά την υποστήριξη της.

Η υποκρισία της, έφτασε στο αποκορύφωμά της, όταν δήλωσε ότι ήταν έτοιμη να συνεργαστεί με την νέα κυβέρνηση του Ισραήλ, αν αυτός σεβόταν το «σέμφωνο φιλίας» που ο ίδιος (!) είχε προσθήσει το '79. Βέβαια το γεγονός των χιλιάδων νεκρών στρατιωτών και πολιτών του φιλοσοβιετικού πραξικοπηματίος πολύ - λίγο ίδρωσε το αυτί του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Οι συγκρούσεις αυτές φαίνεται να λήγουν αυτές τις μέρες, αφού οι δυνάμεις του Ισραήλ έλεγχοιαν πλέον το Άντεν και έχουν αναγκάσει σε υποχώρηση τον Μωχάμεντ στα βόρεια της Υεμένης. Ταυτόχρονα χρήζεται προσωρινός πρόεδρος ο

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Υακούβινος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος Βαλαορίτου 1 - Παράδει Τηλ. 492007